

DUHOVNO
ŽIVLJENJE
BUENOS AIRES - LETO 80

dž

10 2013

80 let

RAST XLII na Repentabru pri Trstu. Voditeljica: prof. Mirjam Oblak; spremljevalca lic. Emi Urbančič Marušič in arh. Polde Malalan. Skupino spremljata novinar tržaškega RAI in predsednik Knjižnice Dušana Černeta Ivo Jevnikar ter prof. Aleš Breclj.

JMJ Rio2013

Slovenska mladina iz Argentine je bila v Rio de Janeiru na Svetovnem dnevu mladih.
Foto Facebook Mladina Našega doma

Papež Frančišek bo posvetil svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu

Stane Snoj

AICA je 14. avgusta iz Vatikana za ves svet sporočila tole važno novico.

Kot eno najpomembnejših dejanj *Leta vere* bo papež Frančišek v Vatikanu 13. oktobra posvetil ves svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu. To se bo zgodilo po enodnevnem »Marijanskem srečanju«, za katerega je dal pobudo Svet za širjenje Nove evangelizacije. Sveti oče bo opravil posvetitev svetá pred originalnim kipom fatimske Gospe, ki bo prepeljan v dopoldanskih urah 12. oktobra v Rim. Po končani slovesnosti bo vrnjen popoldne še istega dne v Kapelo prikazovanj fatimskega svetišča. »Sveti oče želi, da bi predstavljala Marijansko srečanje ena najznačilnejših marijanskih podob, ki jo imajo kristjani po svetu, zato smo pomislili na priljubljeni originalni kip fatimske Gospe,« je zapisal monsinjor Rino Fisichella, predsednik Sveta za širjenje Nove evangelizacije v svojem sporočilu monsinjorju Antoniu Marti, škofu v Leiria-Fatimo.

Prvi papež, ki je izvršil to posvetitev, je bil Pij XII., ki je 31. oktobra 1942 izročil Cerkev in ves človeški rod presveti Devici in 8. decembra istega leta posvetitev še enkrat slovesno ponovil.

Tudi bl. Janez Pavel II. je - 25. marca 1984 - posvetil svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Toda on je posvetitev izvedel pred originalnim kipom fatimske Gospe in zato prosil, da so kip prepelja-

li v Rim. Na podoben način želi izvesti posvetitev papež Frančišek.

Pred samo slovesnostjo posvetitve bo 12. oktobra v Rimu enodnevno »Marijansko srečanje«. Začelo se bo v dopoldanskih urah z romanjem h Grobu apostola Petra, zatem pa bo obhajanje svetih maš in zakramenta svete spovedi po okoliških svetiščih Bazilike sv. Petra.

Ob petih popoldne se bodo udeleženci Marijankega srečanja znova zbrali na Trgu sv. Petra, da bodo skupaj s sv. očetom sprejeli kip fatimske Gospe in poslušali nagovore v zvezi s to marijansko svečanostjo.

Ob sedmih popoldne se bodo začele molitve »Z Marijo vso noč«, ki vključuje molitev rožnega venca v povezavi z različnimi marijanskimi svetišči okrog sveta, in molitveno bedenje, z začetkom ob 22. uri.

Naslednjega dne bo papež obhajal na Trgu sv. Petra slovesno sveto mašo, še prej, ob desetih, pa se bo začela molitev svetega rožnega venca. - Do tu poročanje AICA-e.

Iz zgodovine papeških posvetitev sveta in Rusije

Danes vemo, da posvetitev svetá, ki jo je izvedel papež Pij XII., ni bila izvedena tako, kakor jo

920183935

je prosila Devica Marija ... Zato so se začele uredniševati napovedi fatimske Gospe iz leta 1917, ki se neverjetno natančno nanašajo na Leninov prevzem oblasti. »Rusija bo razširila svoje zmote po svetu ter pospeševala vojne in preganjanje Cerkve. Dobro bodo mučili in sveti oče bo moral veliko trpeti. Razni narodi bodo uničeni.« Prikazovanje trem otrokom, ki za Rusijo še vedeli niso, pa se je končalo z besedami: »a na koncu bo moje brezmadežno Srce slavilo zmago«.

Danes so vse fatimske napovedi že znane in v glavnem pojasnjene. Vemo, da so se te v preteklosti v vsej krutosti izpolnjevale, pa tudi to, da preganjanje kristjanov po svetu še traja, z razliko, da je napad brezbožnih sil ponekod odkrit, drugod pa bolj zahrbtn.

13. maja 1981 ob 17,17 je Turek Alí Agca skušal umoriti Janeza Pavla II. na Trgu svetega Petra v Rimu tako, da je na majhno razdaljo večkrat ustrelil s pištolo nanj. Poljski papež, ranjen v trebuh, je bil na tem, da umre vsled izkrvavitve, še preden pride do bolnišnice Gemelli, kjer je bil na hitro operiran.

Dvom o njegovem preživetju je bil splošen, a je kljub vsemu preživel atentat in svojo rešitev pripisoval priprošnji Naše Gospe fatimske, katere praznik obhajamo 13. maja, v spomin na njeno prvo prikazovanje trem portugalskim pastirčkom leta 1917.

Leta 2000 je Janez Pavel II. dal objaviti tretji del fatimske skrivnosti, v katerem je bil napovedan atentat na »škofa, oblečenega v belem,« in svetu povedal, da je bil to on.

Kdaj se je Janez Pavel II. zavedel, da je »fatimski papež«? Svoje vloge v zvezi s fatimskimi sporočili se je zavedel po atentatu, ko je razmišljal, kaj je doživel, in primerjal sovpadanje datumov atentata in prikazovanja v Fatimi, pa po branju besedila skrivnosti. Njegova pobožnost je bila marijanska že od mladosti. V svoji verski praksi je dajal prednost poljskim Marijinim svetiščem, ker so bila del njegove Poljske. Kljub temu je dobro poznal zgodovino Fatime in tisti del skrivnosti, ki ga je razodela s. Lucija in govori o Rusiji, komunizmu in preganjanju vernih.

Po atentatu pa je čutil dolžnost, da posveti vso pozornost svoji vlogi v zvezi s Fatimo. Zelo ga je prevzela sočasnost dne atentata, 13. maja ob 17,17, z začetkom prikazovanj 13. maja 1917. V bolnici je zaprosil za dotični dokument slovite skrivnosti, da ga je prebral in spoznal še njen neobjavljeni del

ter podrobnosti, ki zadevajo njegovo osebo, kar ga je tako presunilo, da je v svoji oporoki to trikrat omenil. Z vsem ognjem se je posvetil nalogi, da omogoči izpolnitev fatimskih naročil. V mislih je imel predvsem Marijino prošnjo za posvetitev Rusije njenemu brezmadežnemu Srcu, kar je kljub mnogim zaprekam tudi storil.

Med prošnjo Device Marije za posvetitev Rusije njenemu brezmadežnemu Srcu in med padcem berlinskega zidu je direktna zveza?

Na to zvezo spominjajo sami dogodki in datumi. Leta 1917 je rekla Mati božja, da bo prosila za posvetitev Rusije, če se človeštvo ne spreobrne. Ko se je leta 1919 prikazala s. Luciji, je prosila za to in pojasnila, da mora posvetitev Rusije njenemu brezmadežnemu Srcu izvesti Cerkev, to je papež, skupaj z vsemi škofi. Za to Marijino prošnjo se je zvedelo po 14 letih. Kot rečeno, se je za posvetitev osebno zavzel Pij XII. in jo ob dveh priložnostih izvršil, izrecno omenjajoč Rusijo. A bila je to privatna pobuda, ne v povezavi z vsemi škofi.

Zaplesti vso Cerkev v to posvetitev tako, da se izrecno imenuje neko državo, Rusijo, je predstavljalo velike ideološke in politične zapreke, ki jih mnogi škofje niso mogli sprejeti. In res, ne Pij XII., ne Janez XXIII. niti Pavel VI. niso uspeli izvesti posvetitve tako, kot je prosila Gospa. To oviro je premagal Janez Pavel II. Da je lahko imenoval Rusijo, se je moral poslužiti komplicirane indirektno zvižaje. Vsem škofom Cerkve je poslal pismo in jih povabil, naj se mu pridružijo pri slovesni posvetitvi sveta, ki bo 25. marca 1984. V pismu ni imenoval Rusije, navedel pa je obrazec posvetitve, po katerem bo bral, ki je bil podoben obrazcu Pija XII. iz leta 1942, v katerem je izrecno imenoval Rusijo. Ko so škofje prebrali pismo in obrazec posvetitve, so vedeli, da gre za posvetitev, za katero je prosila Gospa sestro Lucijo, ker je omenjala Rusijo. (Posvetilno molitev Janeza Pavla II. objavljamo na drugem mestu.)

Tako se je res izvedla in v pičlih šestih letih se je svet korenito spremenil: konec mrzle vojne, padec več komunističnih režimov, padec berlinskega zidu, razpust sovjetskega imperija in vrnitev verske svobode v Rusiji in drugih državah starega komu-

nističnega imperija. In vse to brez prelivanja krvi! Pa ne samo to. Bili so tudi zanimivi in zagonetni znaki in podrobnosti.

Do podpisa listine, s katero so Rus Boris Nikolajevič Jelcin, Ukrajinec Leonid, Makarovič Kravčuk in Belorus Stanislav Stanislavovič Šuškevič sprožili razpad druge največje svetovne velesile, je prišlo **8. decembra 1991: na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije.**

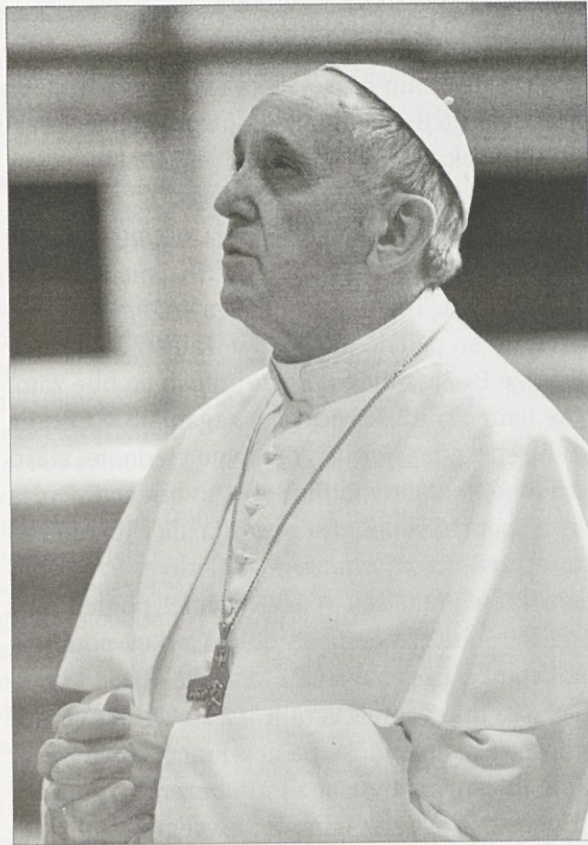
Prvi trije demokratično izvoljeni predsedniki slovanskih republik – Rusije, Ukrajine in Belorusije – so v viskulski dači sredi beloruskega narodnega parka podpisali listino, s katero so sprožili »ukinitvev Sovjetske zveze kot državne tvorbe« in razdelitev prve komunistične države v zgodovini. Takšne odločitve niso pričakovali niti običajni »poznavalci« niti sami udeleženci srečanja. Ti so namreč nameravali podpisati prenovljeno zvezno pogodbo, ne konca Sovjetske zveze. Namesto tega pa je nekaj dni pozneje – v božični noči, **25. decembra 1991** – rdeča zastava s srpom in kladivom za vedno izginila z najvišje kremeljske kupole, na njenem mestu pa je zaplapolala trobojnica Petra Velikega, ki je enaka slovenski.

Sile teme kljub vsemu še vladajo svet

Resnica pa je, da kljub razsulu prve komunistične države v zgodovini človeštva še danes vladajo na svetu bogate sile teme in brezboštva. Na videz je tako pričakovani »konec, ko bo Marijino brezmadežno Srce slavilo zmago,« še daleč, zelo daleč.

Če je bil Janez Pavel II. »fatimski« papež, je bil kardinal Joseph Ratzinger veliko let njegov najožji sodelavec. Poljskega papeža je pogosto obiskoval duhovnik don Stefano Gobbi, ki je na namig Device Marije ustanovil Duhovniško marijansko gibanje. Med značilnimi prizadevanji njegove duhovnosti je na prvem mestu posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu, na drugem mestu pa edinstvo s papežem in z njim združeno Cerkvijo. Po smrti Janeza Pavla II. je bil izvoljen kardinal Ratzinger, ki je postal papež Benedikt XVI. Malo pred svojo smrtjo je don Stefano Gobbi tole izjavil:

»Letos se je zgodilo nekaj izrednega: 12. maja je sveti oče Benedikt XVI. v Cova da Iria na Portugalskem posvetil pred Marijinim kipom njenemu brezmadežnemu Srcu vse duhovnike sveta. Po tej čudoviti gesti našega papeža sem spoznal, da se je

približal konec mojega poslanstva in potovanja na tem svetu. Devica Marija me bo prišla iskat v bolnišnico, podobno kot je storila s Hijacinto na Portugalskem.« Don Stefano Gobbi je umrl 29. junija 2011 na praznik sv. Petra in Pavla, na papežev dan, ob tretji uri, dva dni pred prvim petkom v mesecu in na praznik Marijinega brezmadežnega Srca.

Don Gobbi je s tem pokazal na Benedikta XVI., da je tudi on »fatimski« papež, da so tudi njemu Marijina sporočila v Fatimi sveta, kot so bila njegovemu predhodniku.

Papež Frančišek

Po odstopu Benedikta XVI. smo dobili **13. marca 2013** novega papeža Frančiška. Že sam datum njegove izvolitve je pomenljiv. Ko so v Sloveniji zvedeli, da si je kardinal Bergoglio kot papež izbral ime Frančišek, so se obiskovalci Kureščka spomnili Marijinega sporočila o. Francetu Špeliču na praznik Marije Snežne 15. avgusta 1995 na Brezjah, z videnjem: Mati Marija se poraja iz Jezusovega Srca in s Kristusom na križu blagoslavlja Zemljo. Sveti Frančišek kleči ob njej, gleda njo in križ in prikimava.

Po petmesečnih prošnjah za razlago videnja ga je Mati Marija 6. januarja 1996 razložila. Tu navajam samo nekaj odlomkov:

»Prosili ste za razlago videnja na moj praznik na Brezjah. To je razlaga: Jaz prihajam vedno iz Sinovega Srca. Tokrat sem prišla s križem v roki... Na zemljo so padale moje solze žalosti, ki so bile tudi solze Božje milosti. Solze žalosti so bile zato, ker se temne sile tako uspešno zaganjajo v Cerkev in tudi uspešno razkrajajo duhovne vrednote, zlasti še pri mnogih duhovnikih. Solze so bile tudi Božja milost, saj me Sveta Trojica pošilja, da z jokom kličem k spreobrnjenju in prenovi Cerkve. V videnju videni sveti Frančišek Asiški je imel pogled uprt v križ in vame. To pomeni, da je Cerkev potrebna obnove kot v času svetega Frančiška. To je klic iz nebes za vrnitev vseh vernih ... v svetnikovo duhovnost. Ta duhovnost pa je: Frančiškova vera, upanje in zaupanje v Boga in ljubezen. Iz ljubezni do Boga se je svetnik odpovedal vsem zemeljskim dobrinam ... Vrnite se v duhovnost sv. Frančiška Asiškega po njegovem zgledu in zgledu mnogih, ki so mu sledili. Vse, ki boste sodelovali pri obnovi Cerkve in v boju s temnimi silami v Cerkvi, bom blagoslavljal. Vaš križ pri tem boju ne bo lahak, a zmogli ga boste, ker boste deležni moči, ki vse zmore. Molite in glejte na križ, to je vaša zmaga!«

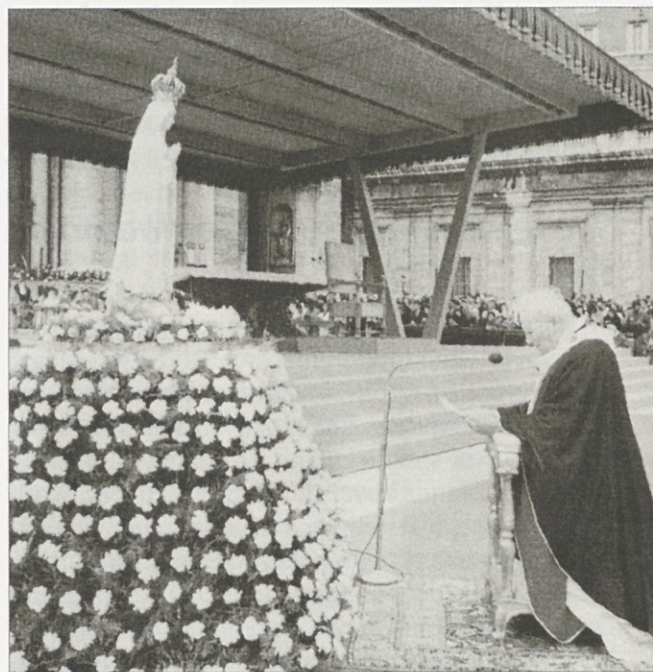
To videnje je akademski slikar Lojze Čemažar naslikal v zunanji kapeli na Kureščku.

Podobno prošnjo je Marija ponovila še posebej za duhovnike v sporočilu 10. februarja istega leta. »Vabim vse svoje ljubljene sinove duhovnike, da se vrnejo v uboštvo sv. Frančiška Asiškega in si uredijo svojo duhovnost v strogosti sv. Ignacija Lojolskega ter v duhu ponižnosti mnogih svetnikov in svetnic.«

13. oktobra bo torej papež Frančišek posvetil ves svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Ali smemo upati, da bo s tem pospešil napovedano Marijino zmago nad silami zla vsaj za stoletnico Marijinih prikazovanj v Fatimi? Tudi od nas zavisi datum Marijine zmage na svetu, od našega spreobrnjenja, od naše dobre volje, od našega sodelovanja z Marijo.

Posvetitev sveta Božji Materi, ki je v petih letih korenito spremenila svet

*Molitev Janeza Pavel II.,
ki je 25. marca 1984, skupaj z vsemi
škofi po svetu, posvetil vse človeštvo
Božji Materi Mariji*

Rim, 25. marca 1984: Janez Pavel II. izroči svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu

»**P**od tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica!«
Z besedami tega odpeva, ki ga Cerkev že stoletja moli, smo danes pred teboj, o Mati, v tem svetem letu odrešenja.

Posebna vez nas veže z vsemi pastirji Cerkve, saj vi sestavljamo eno telo in en zbor, kakor so po Kristusovi volji apostoli sestavljali eno samo telo in en zbor s Petrom.

Združeni v tej edinosti izgovarjamo besede te posvetitve, v kateri želimo ponovno zbrati upanja in stiske Cerkve v današnjem svetu.

Pred štiridesetimi leti in nato spet čez deset let je tvoj služabnik papež Pij XII., ko je gledal žalostne izkušnje človeške družine, posvetil tvojemu brezmadežnemu srcu ves svet in še posebej tiste narode, ki so zaradi svojega položaja na poseben način predmet tvoje ljubezni in tvoje skrbi.

Ta svet ljudi in narodov imamo tudi mi danes pred očmi: svet drugega tisočletja, ki se bliža koncu, sedanjosti svet, naš svet.

Ob spominu na Kristusove besede: »Pojdite po vsem svetu in vse narode naredite za moje učence ... In jaz bom z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,19-20) je Cerkev na drugem vatikanskem cerkvenem zboru oživila zavest svojega poslanstva na tem svetu.

Mati vseh ljudi in narodov, ti poznaš njihovo trpljenje, in njihovo upanje in po materinsko občutiš vse njihove boje med dobrim in zlom, med lučjo in temo, boje, ki pretresajo sodobni svet, sprejmi našo prošnjo, ki jo v Svetem Duhu naslavljamo naravnost na tvoje srce. Z ljubeznijo Matere in božje dekle objemi naš človeški svet, ki ti ga polni skrbi za zemeljsko in večno usodo ljudi in narodov darujemo in posvečamo.

Darujemo in posvečamo ti na poseben način tiste ljudi in narode, ki posebno potrebujejo tega darovanja in posvetitve.

»Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica! Ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah.«

Mati Kristusova, pred teboj, pred tvojim brezmadežnim srcem, bi se danes z vso Cerkvijo radi pridružili posvetitvi, s katero se je tvoj Sin iz ljubezni do nas posvetil Očetu: »In jaz se posvečujem zanje«, je dejal, »da bodo tudi oni posvečeni v resnici« (Jn 17,19).

Pri tej posvetitvi za svet in človeštvo se želimo združiti z našim

Odrešenikom, zakaj v njegovem božjem Srcu dobi ta posvetitev moč odpuščanja in sprave.

Moč te Kristusove posvetitve traja naprej skozi vse čase, zajame vse ljudi, vsa ljudstva in narode, premaguje sleherni zlo, ki ga je duh teme zmožen vzbuditi v srcu človeka in v njegovi zgodovini in ga je dejansko vzbudil v našem času.

Kako globoko občutimo, da je posvetitev potrebna za človeštvo in svet, za naš sodobni svet, v edinosti s samim Kristusom! Svet mora po posredovanju Cerkve postati deležen Kristusovega odrešenjskega dela.

Prav to nam hoče povedati letošnje leto odrešenja, ki je izredno sveto leto za vso Cerkev.

V tem svetem letu bodi bolj kot vse stvari blagoslovljena ti, ki si kot Gospodova dekla na najpopolnejši način ubogala Božji klic.

Pozdravljena, ki si se povsem združila z odrešenjsko posvetitvijo svojega Sina!

Mati Cerkve, uči božje ljudstvo, pota vere, upanja in ljubezni. Pomagaj nam živeti v resnici Kristusove posvetitve za vso človeško družino sodobnega sveta.

Mati, ko ti zaupamo svet, vse ljudi in vse narode, ti zaupamo tudi samo posvetitev sveta in jo polagamo v tvoje materinsko srce.

O brezmadežno srce! Pomagaj nam premagovati grožnje zla, ki se tako lahko zakorenini v srcu današnjega človeka in ki s svojimi neizmernimi učinki že pritiska na sedanje življenje, in je videti, da zapira pota v bodočnost.

»Reši nas lakote in vojske!

Reši nas jedrske vojske, nepreračunljivega samouničenja, vojske vseh vrst!

Reši nas grehov zoper človeško življenje od prvih začetkov!

Reši nas sovraštva in poniževanja dostojanstva božjih otrok!

Reši nas vseh vrst krivice v družbenem, narodnem in mednarodnem življenju!

FRANČIŠKOVO PAPEŽEVANJE POSVEČENO FATIMSK MARIJI

Po svoji izvolitvi za papeža je kardinal Jorge Bergoglio kar dvakrat prosil lizbonskega kardinala, naj njegovo papeževanje posveti Fatimski Mariji. To željo je kardinal José Policarpo izpolnil na 96. obletnico prvega Marijinega prikazanja v Fatimi. Med drugim je molil: **»Posvečujemo ti, naša Mati in Mati Cerkve, pontifikat novega papeža. Izpolni njegovo srce s tisto Božjo nežnostjo, ki si jo sama okušala, da bo mogel objeti vse može in žene našega časa z ljubeznijo tvojega Sina Jezusa Kristusa. /...! Podari mu dar razločevanja, da bo znal prepoznati poti obnove Cerkve, podari mu pogum, da bo sledil navdihom Svetega Duha, podari mu moč v trpljenju, da bo lahko z ljubeznijo obvladal težave.«** Navzočih je bilo stotisoče vernikov. Policarpo je v svoji pridigi omenil, da je fatimsko sporočilo tudi dandanes zelo aktualno ter nas vabi k spreobrnjenju. *Kath.net, 13. maja 2013*

Reši nas lahkomišelnega teptanja božjih zapovedi!

Reši nas poskušanja, da bi v srcih ljudi pogasili samo božjo resnico!

Reši nas, da ne zgubimo zavesti, kaj je dobro in kaj zlo! Reši nas grehov zoper Svetega Duha. Reši nas!»

Mati Kristusova, poslušaj ta krik, ki je obtežen s trpljenjem vseh ljudi, s trpljenjem celotne družbe.

Pomagaj nam z močjo Svetega Duha, da bomo premagali sleherni greh: človekov greh in 'greh sveta', greh vseh različnih oblik.

Naj se v zgodovini sveta znova pokaže zveličavna moč odrešenja, moč usmiljene ljubezni! Naj zautstavi zlo! Naj preoblikuje našo vest. Naj se v tvojem brezmadežnem srcu vsem ljudem razodene Luč upanja!

PESEM O DOBROTLJIVOSTI BOŽJI

Jan Kochanowski - Tine Debeljak

*Česa hočeš od nas za obilne darove, Gospod?
Česa za svoje dobrote, ki deliš jih brez mejá?
Cerkev Te ne obseže — Tebe je polno povsod:
v prepadih in morjih, na zemlji in v višinah neba!*

*Zlatá — tudi vem — ne želiš: kajti vse je Tvoje,
kar človek na zemlji ubogi imenuje svoje.
Zato pa Te hočemo s srcem hvaležnim priznati!
Le to, Gospod, Ti v zadoščenje moremo dati.*

*Ti si Gospod vsega sveta: Ti si povzdignil nebo
in z zvezdami zlatimi si ga spel prelepó,
Ti si temelje postavil zemlji neobsegljivi,
Ti si pokrnil nje goloto z zelenjem vonjljivim!*

*Po Tvoji zapovedi morja v bregovih stojé,
čez meje odmerjene se razliti bojé;
reke imajo svojo množino tekočih vodá
in temna noč in beli dan — vsak svoje čase pozna.*

*Po Tvoji volji rodi pomlad raznolikost cvetov,
po Tvoji volji hodi poletje v snopih klasov,
jesen pa vina in sadja vseh vrst dajé,
in zima potem v brezdelje pripravljena gre.*

*Po Tvoji milosti rosa ponoči krepí zelenje,
in dež lahkotni žito opaljeno kliče v življenje.
Iz Tvojih rok živad vso svojo hrano dobi:
Ti vse živiš, Gospod, iz radodarnosti!*

*Bodi hvaljen na veke, neumrljivi Gospod!
Naj Tvoja dobrota in Tvoja ljubezen nima mejá!
In dokler sprevidiš, ohranjaj na zemlji naš rod,
in vedno da bil bi pod varstvom Tvojega srca!*

Iz Mladike, l. 1932

Čutímo s Cerkvijo

ZA OKTOBER

SPLOŠNI NAMEN: Da bi ljudje, ki jih je življenje tako strlo, da bi mu radi naredili konec, začutili bližino Kristusove ljubezni.

Ta mesec nam papež usmerja pozornost na ljudi, ki živijo v tako težkih okoliščinah, da ne vidijo druge poti iz temnega tunela kot v uničenje lastnega življenja. Vabi nas, da jih podpremo s svojo molitvijo in svojo ljubeznijo.

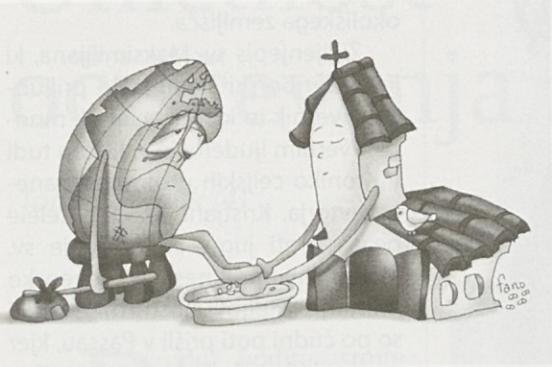
Dobro je, da razlikujemo med obupom in samomorilnostjo.

Gre za dve različni stanji. Psihologi trdijo, da skoraj vsak človek kdaj v življenju začuti obup, vendar samo neznamenit odstotek ljudi doživlja samomorilne težnje in le majhen del teh dejansko naredi samomor. Ta mesec smo povabljeni, da molimo za tiste, ki se utapljajo v obupu. Ne morejo več stvarno presojati sveta okoli sebe. Ne morejo se obrniti na Boga, ki se jim zdi daleč ali celo sovražen in ogrožajoč. Bolj kot govorjenje o Božji ljubezni jim bo pomagalo, če jim Božjo ljubezen pokažemo s svojo bližino, skrbjo in sočutjem. Molimo ta mesec skupaj s papežem za tiste, ki so v temi, da bi zagledali Luč.

MISIJONSKI NAMEN: Da bi praznovanje Svetovnega dneva misijonov pomagalo kristjanom doumeti, da nismo le prejemniki, temveč tudi oznanjevalci Božje besede.

Vdanašnjem času brezmejnega števila informacij in čedalje bolj »pametne« komunikacijske tehnologije je povprečen človek dnevno izpostavljen tisočim, morda sto tisočim besed. In kakšno možnost ima Božja beseda, da bi

med milijoni drugih, ki jih v življenju srečujemo, če se ne utlesi v vsakem od nas. On nam daje moč, da postanemo glas vpijočega v puščavi, ki oznanja veselo novice, da je Bog vedno z nami in za nas. »Gospod, kam naj gremo? Ti imaš besede večne-

ga življenja.«

jo kdo slišal in je ne bi prekril hrup tolikih drugih? Toda Božja beseda je neskončno več od še ene kombinacije črk in zlogov. V svetu, kjer je vse bežno in minljivo, je Božja beseda večna. V svetu, ki je vedno bolj brezoseben, Božja beseda nagovarja osebno in najde svoj najmočnejši izraz v osebi Jezusa Kristusa, ki je Pot, Resnica in Življenje. On sam je Beseda Boga, podarjena svetu, ki ga žega po smislu. Vendar ta Beseda, ta Obljuba, ta Oseba lahko deluje v svetu, če jo kristjani nosimo v sebi, jo živimo in oznanjamo. Jezus ostaja jetnik tiska in papirja, ostaja samo beseda

SLOVENSKI NAMEN: Da bi naše šole posredovale mladim ne samo znanje in izobrazbo, marveč tudi splošno priznane in sprejete življenjske vrednote.

Življenjske vrednote ne posredujemo zgolj z besedami, posredujemo jih z življenjem. Ko je Jezus učil, je sicer veliko govoril, vendar ni ločeval življenja od besed ali govora od dejanj. Kar je govoril, je tudi storil, s konkretnimi dejanji je postavil zgled, da bi tudi mi

tako delali. Evangeljske vrednote nam ni posredoval le z govorjenjem, ampak s svojim življenjem. Ta zakonitost velja za vse, ki sodelujejo pri vzgoji mladih. Spodbuda kandidatom za mašniško posvečenje, ki pravi: »Glej, da boš veroval, kar boš bral; učil, kar boš veroval; živel, kar boš učil«, velja tudi za slehernega starša, učitelja, vzgojitelja in za vse, katerih poslanstvo je delo z mladimi. Kar Jezus zahteva od poslušalcev, izpolnjuje tudi sam, zato ga prosimo za milost, da bi vsi, ki posredujejo mladim znanje in vrednote, to posredovali s svojim zgledom.

Cerkev se stalno bori z zlom

Papež Frančišek je na praznik Marijinega vnebovzjetja najprej obiskal klarise v Castel Gandolfo, nato je na dvorišču pred svojo poletno rezidenco maševal več tisoč vernikom, po kosilu pa je zasebno obiskal tamkajšnjo župnijo sv. Tomaža. V govoru med mašo je opozoril, da se Cerkev stalno bori z zlom tega sveta, ter na lik Jezusove matere Marije. Ljudem, ki se nanjo obračajo v molitvi, je blizu v vsakdanjih skrbeh. Navzoče in z njimi vse kristjane sveta je pozval, naj se kljub zlu, ki ga je toliko na

svetu, nikdar ne pustijo oropati upanja. Temelj za to jim daje Kristusovo vstajenje od mrtvih. »Vsa naša vera sloni na tej temeljni resnici, ki ni nobena ideja, ampak dogodek.« Poleg številnih znamenitih svetnikov so še »številni drugi popolnoma neznani, ki pa so kar najbolj znani Bogu: matere, očetje, kateheti, misijonarji, duhovniki, redovnice, mladi, celo otroci, ki so se v času svojega življenja borili, in sicer tako, da so v svojem srcu nosili upanje malih in ponižnih.« V tem boju jim je pomagala molitev. »**Ali molite rožni venec?**« je zbrane vernike vprašal papež. To vprašanje velja tudi nam.

Na grobu papeža Pavla VI.

Tiskovni urad Svetega sedeža je 7. avgusta objavil, da je papež Frančišek 6. avgusta, na 35. obletnico smrti papeža Pavla VI. (1963-1978) obiskal grob tega papeža v kriпти bazilike sv. Petra v Rimu in na njem molil. Nato se je srešal s skupino mladih iz Brescie, škofije Giovannija Battiste Montinija, poznejšega papeža Pavla VI. Mlade je povabil, naj na življenje ne gledajo kot na igro, saj jih bo to razočaralo. Jemljejo naj ga resno in odgovorno, saj jih bo le to napolnilo in osrečilo.

Maksimilijan Celjski, škof in mučenec

ok. 230 – ok. 305

12. oktober

Silvester Čuk

Starše je izgubil še mlad in postal je dedič bogatega imetja, katerega je razdelil med reveže, osvobodil je sužnje in poromal v Rim, kjer je bil posvečen v duhovnika. Bil je tako zglednega življenja, da ga je papež Sikst II. posvetil v škofa in ga poslal oznanjat evangelij v Norik. Po izročilu je svoj prvi škofovski sedež imel v Laureacu (sedanjem Lorchu ob izlivu Anize v Donavo). Svojim vernikom je bil pravi oče: lajšal je njihove telesne in duhovne stiske in tegobe. Iz Laureaca je potoval daleč naokoli.

Tako je v skrbi za Gospodov vinnograd preživel dvajset let. Besedo odrešenja je prišel oznanjat tudi v svoje rojstno mesto. Rimski sodnik, nosilec cesarske oblasti, ga je nagovarjal, naj se odpove Kristusu in se pokloni državnim bogovom. Prigovarjal mu je, naj prižge kadilo v čast vojnemu bogu Marsu, toda škof Maksimilijan se za njegove besede ni zmenil. Ko ni nič dosegel zlepa, je skušal Maksimilijana omajati z grožnjami. »Vem, komu sem veroval!« je za apostolom Pavlom vztrajal junaški škof. Sodnik ga je obsodil na smrt z obglavljenjem. To se je zgodilo najverjetneje okoli 305 pod Dioklecijanovim preganjanjem.

Stara legenda pripoveduje, da je na kraju, kjer je svetnikova glava padla na tla, začel izvirati studenec z zdravilno močjo. Njegovo truplo so kristjani pokopali ob mestnem obzidju na kraju, kjer je še danes cerkva sv. Maksimilijana. Celjski grofje so tej cerkvi podelili nekaj

okoliškega zemljišča.

Življenjepis sv. Maksimilijana, ki je v mariborski škofiji zelo priljubljen svetnik in krstni zavetnik mnogim vernim ljudem, je vključen tudi v Kroniko celjskih grofov neznane avtorja. Kristjani, ki so iz Celeie bežali proti jugu, so češčenje sv. Maksimilijana zanesli v Slovensko primorje. Njegovi posmrtni ostanki so po čudni poti prišli v Passau, kjer ga častijo kot škofijskega zavetnika.

Danes godujejo tisti, ki jim je ime Maksimilijan, Maksim ali Maks, pa tudi Maksimilijana, Maksima in Maksa.

Papež je povedal

Jezus ne ločuje: Bog je usmiljen, Bog je zvestoba, je življenje, ki se nam vsem podarja. Zato Jezus pravi: Prišel sem, da prinesem razdeljenost. Jezus ne želi razdeliti ljudi med seboj. Nasprotno: Jezus je naš mir, naša sprava! Toda ta mir ni mir pokopališč, ni nevtalnost, Jezus ne prinaša neopredeljenosti. Ta mir ni kompromis za vsako ceno. Hoja za Jezusom vsebuje odpoved zlu, sebičnosti ter izbiro dobrega, resnice, pravičnosti – tudi takrat, ko to zahteva žrtev in odpoved lastnim interesom. In to razdeljuje. To ločuje tudi najtesnejše vezi. Toda pozor: ne razdeljuje Jezus. On postavlja merilo: ali živeti zase ali živeti za Boga in za druge.

18. avgusta v nagovoru pri opoldanski molitvi z romarji na Trgu sv. Petra

Ko človek potuje po tej naši lepi domovini, se sprašuje: »Bog ve, kako je bilo tod pred tisoč, dva tisoč leti? Kdo je živel v teh krajih? Kakšno je bilo življenje takrat?« Na ta vprašanja odgovarja zgodovina. Ta nam pove, da so ozemlje, na katerem danes živimo Slovenci, leta 15 pred Kristusovim rojstvom osvojili Rimljani. Večji del Slovenije je spadal pod provinco ali pokrajino Norik, vzhodni predeli pa pod Panonijo. V rimski dobi so bila na naših tleh znana mesta Poetovio, Celeia, Emona, Virunum. V njih so živeli rimski vojaki, uradniki in trgovci. Že v zgodnji krščanski dobi so bili v teh mestih škofijski sedeži, ker je v njih živel precej kristjanov.

V rimskem mestu Celei, današnjem Celju, je iz mlade krščanske občine izšel škof Maksimilijan. Njegovo življenje je na podlagi izročila, ki je šlo iz roda v rod, zapisal neznan pisatelj okoli leta 1260. Zanesljivo je dejstvo, da je Maksimilijan živel v drugi polovici 3. stoletja, ni pa mogoče točno določiti niti letnice njegovega rojstva niti njegove mučeniške smrti. Gotovo je bilo krščanstvo ukoreninjeno v Celei že v 3. stoletju.

Po pričevanju zgoraj omenjenega življenjepisca je bil Maksimilijan rojen med letoma 226 in 236 premožnim krščanskim staršem latinskega rodu v Celei. Od staršev se je sin navzel človeške plemenitosti, ki je podlaga za versko življenje po božji milosti. Ob starših mu je prvi verski pouk nudil duhovnik Oranius.

Umetnost očiščevanja srca

Tomáš Špidlík (4)

Budnost srca

»**B**udni bodite, stojte trdni v veri,« piše sveti Pavel Korinčanon (1Kor 16,13). Buden vratar je pozoren, varuje vhodna vrata, da bi noben tujec ne stopil v hišo. V duhovnem smislu, piše Evagrij, je treba postaviti budnega varuha na vrata srca. Ta naj nikoli ne zapre oči, ampak naj pregleda vsako misel, ki pride predenj, in jo vpraša: »Ali si naša ali si nasprotnikova?«

Pet »stopenj« ali »stopnic« prodiranja v srce, ki smo jih pravkar opisali, nam daje občutek npravne gotovosti. In res, videli smo, da greha ne zagrešimo takoj na prvi stopnji, ampak šele na četrti, ko smo dali svoj pristonek. Pred tem, med 'pogovorom', ne grešimo, prav tako ne grešimo med 'bojem'. Vendar je treba reči, da smo na takšnih stopnjah izgubili veliko časa in veliko duhovne energije, ko smo se pogovarjali z mislimi in se le šibko upirali njihovim pobudam. Srečen je torej človek, ki mu uspe premagati hudobno misel že ob prvi pobudi.

Jezusov primer

Kako je mogoče pregnati misel, ki pride sama, proti naši volji? Iz psihološkega vidika je to velik problem.

Toda ali more biti kdo prost predlogov? Asketi so se spraševali, ali jih je bil prost Jezus ali je

bil tudi on njihova žrtev. Seveda se težko vživimo v Odrešenikova notranja dušna stanja. Toda evangelij nas pouči o nečem: tudi Jezusa je skušal hudič (Mt 4, 1-11). In njegova skušnjava je bila podobna našim skušnjavam, ki se kažejo v obliki predlogov: »Reci, naj ti kamni postanejo kruh ... Vrzi se dol ... Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš.« V naši človeški izkušnji – kot smo že videli iz opisa, ki prikaže prodiranje hudobne misli v srce – predlogu zelo pogosto sledi 'pogovor', to je dialog z mislijo. V takšnem pogovoru se tehtajo in pretehtavajo razlogi za neko izbiro in proti njej. Jezus se je izognil takšnemu pogovoru s

predlogom. Preprosto je zavrnil, kar mu je predlagal satan. Storil je tako, kot storimo mi, ko smo zasedeni in nam nekdo, denimo, predlaga, naj gremo z njim ven. Brez zadržkov odgovorimo: »Ne moremo«. Z našo 'nasprotno besedo' je razprava zaključena. To je edini razumen način, kako se obnašati v takih primerih. In res, čim krajši in čim odločnejši je odgovor, tem učinkovitejši je. Tako kot se obnašamo z ljudmi, ki nas neupravičeno nadlegujejo, moramo ravnati s predlogi zla.

»Govoriti proti«

Grški izraz za prakso 'nasprotno besede' je *antirhisis*. Tradicionalen je postal, ker je Evagrij napisal delo z naslovom *Antirrheticus* (Navodila za nasprotno govorjenje). Avtor je opazil, da je Jezus za odgovore hudiču uporabil besedila Svetega pisma: »Človek naj ne živi

samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust ... Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga ... Gospoda, svojega Boga, moli in njemu samemu služi!« Sveto pismo nam razodeva Božjo voljo. Njeni izreki so torej orožje zoper misli, ki nam jih podtika hudi duh. V evangeliju so navedeni trije izreki zoper tri posebne skušnjave. Vendar se v človekovem življenju predlogi za zlo predstavljajo v veliko različnih oblikah. Toda po drugi strani vsebuje tudi Sveto pismo zelo veliko odlomkov, ki so primerni za to, da jih izrečemo, ko nam pride na pamet hudobna misel. Evagrij je izbral najboljše in jih razdelil glede na osem

rodovnih kategorij hudobnih misli: zoper požrešnost, nečistost, skopost, žalost, jezo, nečimrnost, duhovno naveličanost (*akedía*), napuh. Menihi so se jih učili na pamet, da bi se bili vselej pripravljene boriti proti zlim mislim, ko jih je napadla skušnjava. Ko je, denimo, kdo v skušnjavi, da bi se brez koristi ukvarjal z zadevami drugih, mu priporočajo, naj reče, kar je Jezus rekel svetemu Petru, ki je hotel vedeti, kaj se bo zgodilo s svetim Janezom: »Kaj ti to mar? Ti hodi za menoj!« (Jn 21,22)

Neredko v dokumentih žitij beremo, da je kakšen sveti menih »znan na pamet celotno Sveto pismo«. Moderni bralec tega ne more verjeti. Kako si je, denimo, bilo mogoče zapomniti seznanje toliko imen različnih generacij, o katerih teče beseda v Svetem pismu? Gre za nesporazum. Izraz »znati na pamet celotno Sveto pismo«

Moč v Jezusovem imenu

Praksa 'nasprotna besede', *antirhesis*, se je torej pokazala kot zelo koristna. In vendar se je včasih preprostim ljudem zdela težka. Pojavilo se je torej vprašanje, kdo se more v trenutku, ko pride skušnjava, spomniti odlomka iz Svetega pisma, ki je primeren za boj zoper njo? Ali ne bi bilo bolje, če bi prakso poenostavili in našli eno samo besedilo za vse priložnosti? Pobožni so se postopoma prepričali, da klicanje Jezusovega imena »požene v beg vse demone«. Zaradi tega so pričeli pogosto ponavljati tako imenovano »Jezusovo molitev«. Njena tradicionalna oblika na Vzhodu je »Gospod Jezus Kristus, Sin Božji, usmili se me,

grešnega!« Duhovni možje jo hvalijo kot silo, ki osvobaja srce in je dobra obramba zoper vsa kršna skušnjavo in raztresenost življenja.

Mar ne bi bilo bolje, če bi jo imenovali molitev »k Jezusu«?

Gre namreč za klic, obrnjen k Jezusu, z obrazcem »Gospod Jezus Kristus, Sin Božji, usmili se me, grešnega!« »Jezusova molitev« se imenuje, ker je bila tako dobesedno prevedena iz grščine. Vzhodni menihi jo pogosto ponavljajo in štejejo število klicev na molku, ki je podoben latinskemu rožnemu vencu. Znameniti ruski romar jo je hotel uskladiti z utripom srca in z dihanjem. Ima jo za najučinkovitejšo metodo, s katero je mogoče doseči neprenehno molitev. Predvsem pa služi kot »odgovor« na hudobne misli. Ko se, denimo, pojavi predlog, da bi se maščevali za žalitev, ki smo jo prejeli, na to misel odgovorimo z besedo: »Gospod Jezus Kristus, Sin Božji, usmili se me, grešnega.« In tako storimo tudi ob kateri koli drugi skušnjavi.

Ali je mogoče reči, da tako odpravimo vzgibe, ki nas nagibajo k zlu?

To so predpostavljali nekateri kvietisti. Toda cerkveni očetje pravijo nasprotno. Duhovni boj je bistvo krščanske askeze. Če obstajajo trenutki premirja, so poseben Božji dar ali pa sovražnikova skušnjava, ki hoče človeka zapeljati tako, da mu zbudi lažno prepričanje, da je varen pred njegovimi zasedami. Janez

Klimak to razlaga s primerom: lisica se včasih dela, da spi, da bi se ptiči čutili varne in se približali, nato pa nenadoma skoči nanje; tako stori tudi hudič z dušami. Torej so v tem življenju hudobni predlogi neizogibni. Ne obstajata tako svet prostor in čas, da bi bila nedostopna skušnjavam. Toda duhovni človek, izkušen v tem, kako se bojevati zoper njih, naglo 'odgovori' nanje in se vedno lažje bojuje zoper njih; nazadnje to počne celo z določenim zadovoljstvom, saj ob tem odkrije lastno svobodo in nadnaravno moč.

»Duhovna treznost«, pozornost

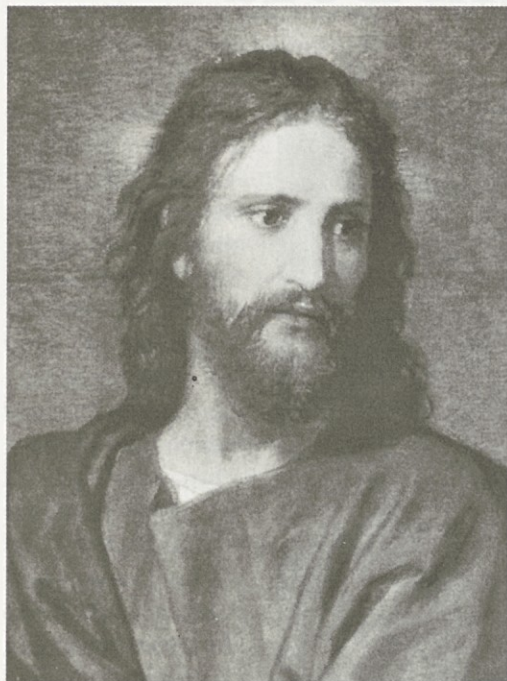
Mir srca ni trajen, če ga ne ščiti stalna pozornost na nemir, ki prihaja »od zunaj« in se skuša vtihotapiti v človeka. Zato se budnost srca v besednjaku asketov imenuje tudi »Duhovna treznost« ali preprosto pozornost. Pravo človeško dejanje je zavestno in svobodno. Čim bolj se zmanjša zavedanje, tem bolj postajamo žrtve domišljije, sanj, vtisov, ki nas obsedajo, nekakšnega 'mrtvila'. Tudi v šoli je uspeh učitelja odvisen od tega, ali so otroci 'pozorni'.

Molitev, vzpona uma k Bogu, si ni mogoče misliti brez pozornosti. Grški avtorji uporabljajo neprevedljivo besedno igro. Pozornost je v grščini *presohí*, molitev *proseuhí*; dve podobni besedi. Zato pravijo, da je prva mati druge. V bizantinskem bogoslužju pred pomembnim trenutkom diakon zapoje prav ta opomin: »*Presochí*, pozorni bodite!«

Dalje prihodnjic

Iz knjige *Umetnost očiščevanja srca*

Papež Frančišek za misijonsko nedeljo

Tiskovni urad Svetega sedeža je 6. avgusta objavil pismo papeža Frančiška za misijonsko nedeljo, ki jo bomo letos obhajali 20. oktobra. V njem se je posebej zahvalil duhovnikom in misijonarjem iz mladih katoliških dežel. Pohvalil jih je, da veliko naredijo za novo evangelizacijo tradicionalnih krščanskih dežel, v katerih številni ljudje nimajo več nobenega stika z vero, Cerkev trpi zaradi pomanjkanja osebja in kjer imajo župnije zaradi povečane mobilnosti in migracije vedno manj stika s svojimi verniki. Pogosto prinašajo s seboj »svežino in navdušenje«, ki sta posebej dragocena tudi zaradi notranjih cerkvenih ovir, kot so pomanjkanje veselja, poguma in upanja.

Papež piše, da ima misijonska nedelja, ki jo po vsem svetu praznujemo od leta 1926, nanjo pa po župnijah zbirajo darove za misijone

(to je največja solidarnost-na nabirka sveta), poseben pomen v iztekajočem se letu vere. To se bo končalo 24. novembra na praznik Kristusa Kralja veseljstva, razglasil pa ga je papež Benedikt XVI. ob 50. obletnici začetka drugega vaticanskega koncila.

Cerkvi pri novi evangelizaciji ni do tega, da bi načrtno pridobivala vernike drugih ver, marveč vsakega človeka vabi k srečanju z Jezusom. »Vsi smo povabljeni, da gremo z našimi brati in sestrami na ceste sveta, da na njih izrazimo in izpovemo vero v Kristusa ter smo oznanjevalci njegovega oznanila,«

vse verujoče vabi papež. Vsak kristjan je namreč poklican, da v svetu oznanja vero v Jezusa, kajti ta je dar, »ki ga ne smemo zadržati zase, marveč deliti z drugimi.«

Papež Frančišek izpodbija mnenje, da je širjenje Jezusovega oznanila napad na človekovo svobodo. Poudarja, da svet potrebuje to oznanilo. Posebej še, ker ne trpi ne le zaradi gmotnih težav, kot so gospodarska in finančna kriza, pomanjkljive varnosti prehranjevanja ali uničevanja okolja, marveč tudi zaradi duhovne krize. Poglobiti mora zavedanje o pomenu življenja in njegovih temeljnih vrednot. »Prepogosto vidimo, da se daje prednost nasilju, zmotam in lažem,« ugotavlja papež, trdno prepričan, da je božja ljubezen močnejša od teme zla in da človeka vodi po pravi poti.

Iz Družine

Papež poklical 19-letnika, ki mu je napisal pismo

Papež Frančišek je znova vzel v roke telefonsko slušalko: kot je poročal italijanski časnik 'Il Gazzettino', je tokrat poklical 19-letnega študenta elektronike iz Padove, ki mu je nekaj dni pred tem poslal pismo. Kot je za časnik povedal omenjeni študent, Stefano Cabizza, mu je sveti oče predlagal, naj se kar tikata.

Frančišek naj bi mu dejal: »Ali misliš, da so apostoli Jezusa vikali? Ali da so ga nazivali z 'Njegovo ekscelenco'? Bili so vendar prijatelji, tako kot sva midva zdaj, in prijatelji se med seboj tikajo.« Po Cabizzovih navdbah je pogovor s papežem trajal osem minut.

Mladenič je pojasnil, da je svoje pismo svetemu očetu predal v roke nekemu kardinalu, ko je na veliki šmaren obiskal papeško letno rezidenco v Castel Gandolfu. Kmalu zatem je sledil telefonski klic. »Sploh nisem mogel verjeti. Približno osem minut sva se smejala in šalila. Poklical je okoli 17. ure, potem ko me ob prvem klicu ni bilo doma. Spodbudil me je, naj molim zanj. Podelil mi je svoj blagoslov in v sebi sem odkril neverjetno moč. To je bil najlepši dan v mojem življenju«, je dejal Cabizza.

**»Kadar pridem v Pariz,
nikoli ne opustim moje
molitve rožnega venca
ne obiska pri
Naši Gospe zmag.«**

W.A.Mozart

Največja veličina je – ljubiti Boga, prava modrost je – ljubiti Boga

Danes je moja dušo popolnoma objelo in prevzelo božje veličastvo. Veličina Boga me pogreza in tako preplavlja, da vsa tonem v njej; raztapljam se in vsa izginjam v njem, ki je moje življenje in moja polnost.

Moj Jezus, dobro razumem, da moja popolnost ni v tem, da mi naročaš uresničevati ta velika dela. O ne, veličina duše ni v tem, ampak v goreči ljubezni do tebe. Jezus, v globini moje duše razumem to, da se največja dela ne dajo primerjati z enim samim dejanjem čiste ljubezni do tebe. Želim ti biti zvesta in uresničiti tvoje želje. Dajem svoje moči in svoj razum, da bi izpolnila vse, kar mi ti naročaš, da naredim, o Gospod, toda niti najmanj nisem navezana na to. Vse to izpolnjujem, ker je taka tvoja volja. Vsa moja ljubezen ni utonila v tvojih delih, ampak v tebi samem, o moj Stvarnik in Gospod.

25.2.1937. Goreče sem molila za srečno smrt neke osebe, ki se je zelo mučila. Dva tedna je visela med življenjem in smrtjo; smilila se mi je in rekla sem Gospodu: »Mili Jezus, če so ti prijetne moje zadeve, ki se jih lotevam tebi v slavo, potem te prosim — vzemi jo k sebi, naj si odpočije v tvojem usmiljenju,« in čudovito sem bila mirna. Čez trenutek so mi prišli povedat, da je ta oseba, ki se je tako strašno mučila — že umrla.

Videla sem nekega duhovnika v stiski in molila sem zanj, dokler se ni Jezus ljubeznivo ozrl

nanj in mu podelil svoje moči.

Danes sem spoznala, kako neka oseba iz moje družine žali Boga in da je v veliki smrtni nevarnosti. To spoznanje je navdalo mojo dušo s tako velikim trpljenjem, da sem mislila, da ne bom mogla prenesti te žalitve Boga. Zelo sem ga prosila odpuščenja, toda videla sem njegovo veliko jezo.

Molila sem po namenu nekega duhovnika, da bi mu Bog pomagal v nekih zadevah. Nenadoma sem zagledala križanega Gospoda Jezusa. Imel je zaprte oči in bil potopljen v trpljenje. Pozdravila sem pet njegovih ran, vsako posebej, in prosila blagoslova zanj. Jezus mi je dal notranje spoznati, kako mu je draga ta oseba, in čutila sem, da milost iz Jezusovih ran odteka na to dušo, ki je kakor Jezus razpeta na križu.

Moj Gospod in Bog, ti veš, da sem vzljubila tebe edinega. Vsa moja duša se je utopila v tebi, Gospod. Četudi bi nič ne izpolnila od tega, kar si mi razodel, o Gospod, sem kljub temu popolnoma mirna, ker sem v tej smeri naredila, kar je bilo v moji moči. Dobro vem, Gospod, da ti naših del ne potrebuješ. Ti naročaš ljubezen. Ljubezen, ljubezen

in še enkrat ljubezen do Boga — nič večjega ni, ne v nebesih ne na zemlji. Največja veličina je — ljubiti Boga, resnična veličina je v božji ljubezni, prava modrost je — ljubiti Boga. Vse, kar je velikega in lepega, je v Bogu; zunaj Boga ni lepote in ne veličine. Modrijani in veliki misleci tega sveta — spoznajte, da je resnica in veličina v ljubezni do Boga. Kako zelo se čudim nekaterim ljudem, ki govorijo, da ni večnosti, in tako sami sebe varajo!

26.2.1937. Danes sem videla, kako so zaradi trenutnega viharja častili svete skrivnosti brez bogoslužnih oblačil in v zasebnih hišah. Zagledala sem sonce, ki je vzšlo iz najsvetejšega zakramenta, in ugasnile ali potemnele so druge luči in vsi so usmerili oči v to svetlobo; vendar pomena v tem trenutku nisem razumela.

Skozi življenje grem med mavricami in viharji, toda s ponosno dvignjeno glavo, ker sem kraljevski otrok, ker čutim, da Jezusova kri teče v mojih žilah, svoje zaupanje pa sem darovala velikemu Gospodovemu usmiljenju.

Prosila sem Gospoda, naj bi danes prišla k meni neka oseba, da bi se z njo mogla še enkrat videti. To mi bo znamenje, da je poklicana v samostan, ki mi ga je Jezus naročil ustanoviti.

Čudovito. Prišla je in potrudila sem se nekoliko oblikovati njeno notranjost. Začela sem ji kazati pot odpovedi in žrtvovanja, kar je rada sprejela. Vendar sem vso to zadevo izročila v Gospodove roke, da bi vse vodil, kot mu ugaja.

Danes, ko sem po radiu zaslišala pesem *Lahko noč, sveta glava mojega Jezusa*, se je moj duh nenadoma potopil v Boga in božja ljubezen je preplavila mojo dušo. Nekaj trenutkov sem bila v navzočnosti nebeškega Očeta.

Čeprav ni lahko živeti v nenehnem umiranju, / biti pribita na križ vsakovrstnih bolečin, / vendar se razvнемam z ljubeznijo v Ljubezni. / Kot seraf ljubim Boga, čeravno sem beda.

Velik je človek, ki sredi trpljenja / zvesto vztraja pri Bogu in izvršuje njegovo voljo, / ter je sredi največjih mavric in neviht brez tolažbe, / kajti čista božja ljubezen mu sladi usodo.

Ni težko ljubiti Boga, ko gre vse dobro, / in se mu zahvaljevati, ko se nam dobro godi. / Nekaj drugega je slaviti ga sredi največjih nasprotovanj, / in ga ljubiti zaradi njega samega ter le njemu zaupati.

Ko človek prebiva v golgotskih sencah / sam sredi grenkih bolečin, / se dvigne do Jezusovih višin; / čeprav neprestano pije grenkobo, ni žalosten.

Ko človek izpolnjuje voljo Boga najvišjega, / četudi sredi nenehnih muk in mučenj / položi usta na podani mu kelih, / ostane močan in nič ga ne zamaje. / Kljub trpljenju ponavlja: Zgodi se tvoja volja, / in potrpežljivo čaka dan, ko bo spremenjen. / Čeprav v najglobljih teminah, sliši Jezusov glas: Ti si moj. / In to spozna v vsej polnosti, ko pade zavesa.

28.2.1937. Danes sem dalj časa občutila trpljenje Gospoda Jezusa, med tem pa spoznala, kako veliko duš potrebuje molitev. Čutim, da se vsa spreminjam v molitev, da bi vsaki duši izprosila božje usmiljenje. Moj Jezus, sprejemam te v srce kot zaklad usmiljenja za duše.

Ko sem nocoj po radiu zaslišala pesem *Lahko noč, sveta glava mojega Jezusa*, je bil moj duh nenadoma prenesen v skrivnostno božje naročje. Spoznala sem, v čem je veličina človeka in kaj je spričo Boga pomembno: ljubezen, ljubezen in še enkrat ljubezen. Spoznala sem, da je vse, kar obstaja, prežeto z Bogom. Preplavila me je tako velika božja ljubezen, da se tega ne da opisati. Srečen, kdor zna ljubiti brez pridržkov, ker je v tem njegova veličina.

Danes sem opravila enodneвно duhovno obnovo. Ko sem bila pri zadnjem govoru je duhovnik spregovoril, kako zelo svet potrebuje božje usmiljenje: to je izreden čas, v katerem človeštvo

tako zelo potrebuje božjega usmiljenja in molitve. Tedaj sem v duši zaslišala: **To so besede zate, stori vse, kar je v tvoji moči za delo mojega usmiljenja. Želim, da se časti moje usmiljenje; človeštvu dajem zadnjo možnost rešitve — to je zatekanje k mojemu usmiljenju. Moje srce se veseli tega praznika.** Po teh besedah sem spoznala, da me nič ne more oprostiti tega, kar mi naroča Gospod.

Danes ponoči sem tako trpela, da sem mislila, da bo konec mojega življenja. Zdravniki sploh niso mogli ugotoviti, za kakšno bolezen gre. Zdelo se mi je, kot da bi mi razpadel ves trebuh, vendar po nekaj urah takega trpljenja sem zdrava. Vse to za grešnike. Naj se nanje spusti tvoje usmiljenje, o Gospod.

Sredi strašne puščave življenja, o najljubeznivejši moj Jezus, varuj dušo pred razbitjem, saj si izvir usmiljenja.

Naj jasnina tvojih žarkov, o dobri pastir naših duš, naj usmiljenje spremeni svet, da bi v tej milosti, Jezus, tebi služili.

Prehoditi moram to kamnito cesto, a ne bojim se ničesar, / kajti žubori mi čisti vrelec usmiljenja, z njim pa priteka moč za ponižnega.

Utrujena sem in izmučena, toda vest mi pričuje, da vse delam v večjo Gospodovo slavo, / Gospod je moj počitek in moja dediščina.

Dalje prihodnjič

Izvirni greh

Fernand Lelotte

Katoliška vera nam je razložila, do kakšne bližine je Bog povabil svoje stvari. Dalje pa trdi, da je prvo človeško pokolenje po svoji krivdi izgubilo nadnaravni dar. Zaradi zakona vzajemnosti pa je ta izguba prizadela tudi vse bodoče rodove.

Težko je razumeti to resnico in marsikateri mislec se nad njo pohušuje. Gotovo ni nobene druge katoliške verske resnice, o kateri bi krožilo toliko zmotnih in čudnih razlag.

Temu izvirnemu grehu, kot mu pravimo, pripisujejo vse hudo, ki ga moramo prenašati.

Še več! Boga obtožujejo malo-marnosti, nepredvidnosti in krutosti.

Zakaj je, pravijo, Bog vse skupaj tako slabo uredil? Zakaj je izmed vseh možnih človeštev, ki jih je imel pred očmi, izbral prav tisto, za katero je vedel, da bo grešilo? Zakaj je zamislil ta strašni zakon vzajemnosti, zaradi katerega morajo nedolžni biti žrtve zlohotnosti drugih? In zakaj je dopustil, da je že prvo pokolenje skazilo njegovo delo? In tako dalje ...

Skušajmo malo urediti misli!

Bog je predvidel greh

Najprej se spomnimo, da je Bog hotel ustvariti bitja, ki bi mogla zaslužiti večno srečo s tem, da bi osebno in hote sodelovala z božjim delom.

Toda, ker je Bog dal človeku možnost, da z njim sodeluje, ga je neizogibno moral ustvariti takšnega, da je *mogel tudi grešiti*. Ko pa je človek slabo uporabil prejete darove, si je dovolil nesmiselno »moč«, da bi se boril proti Bogu in se uprl uresničtvi njegovih načrtov.

Gustave Doré

Ko je torej Bog ustvaril človeka, je predvidel možnost greha kot naravno, neizogibno posledico človeku podeljene svobode.

Še več! V človeštvu, ki bi imelo le nekaj ljudi, bi morda bilo mogoče, da ne bi nihče zlorabil božjih darov. Toda če bo človeštvo štel milijarde, kot jih res šteje, ali ne bo prav gotovo v tej množici vsaj nekaj ljudi zlorabilo svojo svobodo zato, da se uprejo Bogu?

Očitno je, da vsi ljudje ne uporabljajo svoje svobode na enak način.

Gotovo, teoretično je možno, da

v tem trenutku, ko bralec razmišlja ob teh vrsticah, ne bi bilo niti enega človeka na svetu s klobukom na glavi. Prav tako pa je gotovo, da so ravno v tem trenutku ljudje, ki uporabljajo svojo svobodo tako, da so pokrite glave.

Torej — kakršno koli človeštvo bi Bog ustvaril, brž ko bi bilo neko večje število ljudi, je jasno, da bi bili v njem tudi grešniki, se pravi ljudje, ki prej ali slej ne bi hoteli sodelovati z Bogom.

Bog torej ni samo predvidel možnosti greha. Predvidel je tudi sam greh kot nekaj neizogibnega. Razume se pa, da Bog tega greha noče in ga pri svojem delu ne potrebuje.

»Neuresničljivo je, da bi obstajal najboljši možni svet. Vedno bi si namreč lahko zamišljali še boljši svet od obstoječega, dokler ne bi bil nad vse popoln, to je, dokler ne bi bil neki ustvarjeni bog ...

Božje dejanje stvarjenja je vedno popolno. Toda ustvarjeno bitje je nepopolno, ker je pač omejeno.«

Bartmann

»Bila so možna druga vesolja. Nobena simfonija, pa čeprav Beethovenova, ne izključuje drugih glasbenih možnosti.«

Boigelot

Če pa Bog ni odstopil od takega stvarstva, je to, ne dvomimo, prav gotovo zato, ker je v svojem delu predvidel neizrekljivo več dobrega,

kot je zlo, ki ga bo povzročil človeški upor.

Adamov greh

Poglejmo si bliže, v čem naj bi bil tisti greh na začetku človeštva!

Napačna pojmovanja

Ko je dal Bog človeku oblast nad stvarno, ni moglo ničesar priti od zunaj, kar bi motilo v njegovem delovanju.

Telo je bilo povsem podložno duši. Poželenja ni bilo. Izvirni greh torej ni bil v popuščanju želji po hrani niti ni bil v nečistosti, kot si mnogi predstavljajo.

Do pregrehe ni prišlo niti zaradi slabosti razuma. Zaradi posebne-ga daru znanje ni bilo podvrženo zmoti. Človek je delal s polnim spoznanjem.

V čem je torej bil

Edina ranljiva točka, kot smo že rekli, je bila človeška volja, ki je bila svobodna in se je mogla upreti božji volji.

Tukaj moramo iskati razlog greha.

Prvi človek ni mogel želeli nič boljšega od tega, kar je že imel. Ena sama stvar mu ni mogla biti pogodu: to, da je vse prejel, da je bil odvisen od nekoga drugega, da je bil podložen Bogu.

Zdi se torej, da je bil greh v temle: človek ni bil zadovoljen, da je mogel biti deležen božje narave po milosti. Hotel je pretrgati te vezi odvisnosti, ki so ga združevale z Bogom. Hotel je sam sebe prerasti in se imeti za Boga. (Ni gotovo, ali je človek storil izrecno greh napuha. Bil je nepokoren v nečem, česar samo razodetje točneje ne določa. Toda ta nepokorščina je vključevala željo po neodvisnosti od Boga. To pa je pomenilo, da je zavrgel božje prijateljstvo.)

S takim dejanjem je zatrl nekaj, kar je bistveno v vsakem ustvarjenem bitju. Zato je to pomenilo, uni-

čiti samega sebe.

Nehal je iskati v Bogu svoje oporišče. Samega sebe je postavil v središče in s tem izgubil ravnotežje.

Odklonil je red, ki ga je Bog utemeljil, in tako zamajal skladnost sveta.

Prvi človekov greh je bil storjen. To je bil greh nezvestobe in nehvaležnosti.

»Človek, ki je bil — kot se krepko izraža sv. Avguštín — *ustvarjeni bog, ni razumel, da ne more biti bog po volji svoje lastne narave, ampak to lahko postane samo tako, da je deležen pravega Boga.*«

Svetopisemska pripoved

Poglejmo svetopisemsko besedilo! V njem bomo našli na svoj način povedano tisto, kar smo pravkar omenili.

Kaže, da je skušnjava le prišla od zunaj. Kajti svetopisemska pripoved govori o hudobnem duhu, ki je prišel dražiti tek prvih ljudi.

Toda — ali moramo še posebej poudariti, da je ta predstava hudega duha v podobi kače, ki govori, le slikovita predstava globlje resnice?

Važno je to, kar nas uči katoliški nauk.

Preden je Bog ustvaril človeka, je priklical v obstoj angele, duhovna bitja. (Zdravo modroslovje zamišlja možnost takih bitij.) Nekateri izmed teh so zlorabili svojo svobodo in so hoteli v samem sebi poiskati vir svoje sreče, ki je mogel biti le v Bogu. In njihov napuh jih je privedel do propada.

Toda po zakonu vzajemnosti, ki združuje vsa ustvarjena bitja, stvarna in duhovna, so ti uporni angeli postali škodljivi vsem ostalim bitjem.

Razumljivo je torej, da so ti zavrženi angeli želeli drugim hudo, ki so ga sami v sebi povzročili. Zato so prišepetavali človeku misel, da bi se tudi on znebil Boga.

Poglejmo predvsem, na kakšen način je to skušnjavec storil: »Brž ko bosta ... jedla ... bosta kakor Bog« (1 Mojz 3,5).

Prav to je tisto edino, kar je človeku manjkalo, kot smo že opozorili: biti kakor Bog, živeti neodvisno, biti popoln gospodar.

Posledice greha za Adama

Posledic je bilo več. Kajti zamajala se je čudovita skladnost vsega stvarstva. Povsod so zazijale razpoke.

a) Neizogiben prelom z Bogom

S tem, da je človek nehal spoštovati božje pravice, je odklonil tudi božje prijateljstvo. Hotel je postati podoben Bogu. S tem je postal božji tekmeč.

Tako je izginila možnost božje bližine. Izginila je posvečujoča milost. Izginil je dostop v večno srečo.

Sveto pismo pravi: »Zato je Gospod odpravil človeka iz edenskega vrta« (1 Mojz 3, 23).

Človek, božji otrok, je postal navadno bitje. Namesto da bi se še dvigal, je padel na zgolj človeško raven.

Odvzet mu je bil bistveni pogoj za njegovo srečo, kajti človek je bil ustvarjen za posvečujočo milost.

b) Prelom z zunanjim svetom

Človek je izgubil nadzorstvo nad stvarnim svetom. Odslej si le z mučnim delom pridobi nekaj moči nad njim. Po stoletjih naporov, po skelečih neuspehih je človek prispel tja, kjer smo danes, se pravi — ne preveč daleč.

Po božjih načrtih naj bi tvorni svet pomagal človeku pri njegovem vzponu k Bogu. Ko pa je človek pretrgal svoje vezi z Bogom, so nižja bitja odpovedala pokorščino človeku. Namesto da bi mu pomagala, mu povzročajo težave in večkrat so mu tudi prilika za skušnjava.

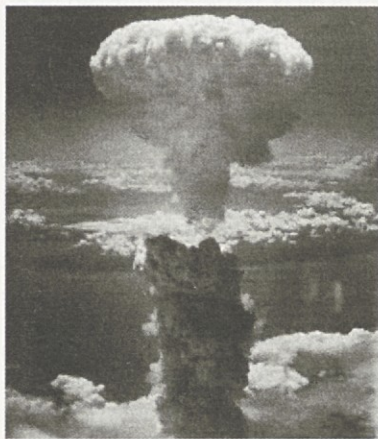
»Ves svet je bil prizadet s prvim grehom. Ne sicer v tem smislu, kot da bi se v samem sebi pokvaril in se zastrupil. Tako črnogledost je Cerkev vedno zavračala. Toda stvarjenje in človek sta ena celota ... Od dneva, ko se je človeško srce obrnilo proč od Boga, ... so se tudi stvari uprle človeku, so izgubile svojo smer, so bile privedene v podivjanost, prepuščene na milost in nemilost, odvisne od duše, kam jih bo potegnila.«

J. Mouroux

Sveto pismo o tem izrecno pravi, da je Bog rekel Adamu: »Bodi prekleta zemlja zaradi tebe« (1 Mojz 3,17). To pomeni, da bo človek povsod naletel na odpor in da bo moral trdo delati, če si naj pridobi, kar je potrebno za življenje.

Dalje prihodnjič

»HIROŠIMA SE NE SME PONOVI!«

Žalnih slovesnosti ob 68. obletnici bombardiranja Hirošime (6. avgusta 1945) in Nagasakija (9. avgusta 1945) z atomsko bombo – v Hirošimi je umrlo okrog sto tisoč ljudi, v Nagasakiju okrog 80.000, deset tisoči pa so vse življenje trpeli zaradi posledic bombardiranja – se je udeležil tudi predsednik Papeškega sveta za pravičnost in mir kardi-

PRIČEVANJE DAVA LEATHERBYJA

IZ SACRAMENTA V KALIFORNIJI:

Življenje se mi je spremenilo zaradi medžugorske Gospe

Prvič v življenju sem bil svoboden. Napolnilo me je veselje, mir. Nisem hotel oditi iz Medžugorja. Na poti domov sem molil: »Ljubi Bog, preveč me je strah, da bi ti kaj obljubljal. Prosim te, pomagaj mi, da spremenim svoje življenje.« Pomislil sem na Jezusovo Mater in na Jezusove besede na križu, ko je rekel Janezu: »Glej, tvoja mati!« in na Sveto pismo, ki pravi, da jo je vzel k sebi. Tako sem jo zaprosil tudi jaz: »Hočeš iti z mano?«

Imel sem občutek, kakor da lebdim. Kot da vidim svet z drugimi očmi. Vsako jutro, ko sem se zbudil, sem začel moliti. In vsak dan sem šel k sveti maši. Začel sem brati življenje svetnikov in katekizem, žena pa se je čudila, kaj se z menoj dogaja. Mislil sem, da bo vse dobro, če bo videla, da sem postal boljši mož in boljši oče, toda ona je zasovražila vse, kar je bilo v zvezi z vero. Motilo jo je, da hodim k maši, da imam okrog vratu Marijino svetinjico ... Hotel sem v našo

nal Peter Turkson. V obeh mestih je maševal za žrtve ameriškega napada, molil pa je tudi za preživele, od katerih nekateri še danes čutijo posledice radioaktivnega sevanja. Kardinal Turkson se je na Japonskem udeležil tudi medverskih srečanj za mir. V stolnici v Hirošimi zbrane vernike je povabil, naj bodo »služabniki miru in sprave«. Namesto tega mora človek veliko pretrpeti in ga nesmiselno trpljenje lahko celo uniči. »Namesto da se izogibamo ljudem, ki trpijo, jih raje spremljajmo. Namesto da preklinjamo, ker sami trpimo, to trpljenje darujmo za druge. Namesto da se izogibamo vsakdanjim težavam, skupaj pogumno spregovorimo o družbe-

nih razmerah in strukturah, ki povzročajo krivico in spor,« je povabil kardinal. Pravega miru družba ne bo »prezerala, pozabljala ali izključevala del same sebe«. Ta mir bo zavladal s sprejemanjem in vključevanjem trpečih, na rod družbe odrinjenih in pozabljenih ljudi. V govoru v Nagasakiju je kardinal obsodil vojno in nasilje ter pozval, naj se po Jezusovem zgledu stalno zavzemamo za mirno reševanje sporov. Žrtev eksplozij atomskih bomb v Hirošimi in Nagasakiju so se spomnili tudi po svetu. Avstrijski škofje so pozvali k popolni atomski razorožitvi, prav tako mednarodno katoliško mirovno gibanje Pax Christi in Svetovni svet cerkva.

Iz Družine

hišo obesiti križ, a ona ni dovolila, čeprav je bila iz verne družine s številnimi otroki. Kako sva se oddaljila! Uspelo mi je, da sem spremenil način vzgoje najinih otrok. Televizija, časopisi, knjige, filmi ... Samo čudil sem se, kako da prej nisem videl, kako je vse to lahko škodljivo. Otroci so sprejeli mojo vero. Poslušali so o svetnikih in začeli moliti z mano. Moja žena pa se je vedno bolj umikala, tako da se na koncu ni hotela z mano več niti pogovarjati niti spati. Več let je trajalo to trpljenje. Končno sva prišla do točke, ko sem videl, da ne moreva več živeti pod isto streho. Goreče sem molil za svojo družino in prišel do sklepa, da Bog morda iz nekega razloga sprejema, da živiva vsak zase. Nisem mogel razumeti, kako da to hoče, a upal sem, da se lahko iz tega rodi večje dobro. Odločil sem se, da dam svoji ženi svobodo.

Pripravil sem vse dokumente za ločitev in načrtoval, kako bom rekel svoji ženi, da jo ljubim bolj kot vse, da si ne želim ločitve, a ji želim srečo in ji dajem svobodo. Drugi dan mi je bilo pri delu zelo težko. Zazvonil je telefon. Klical me je človek, ki sem ga komaj poznal. Srečala sva se v molitveni skupini. Rekel mi je, da se mora takoj, še zjutraj dobiti z mano. Razdražen sem ga vprašal, kaj je tako nujno. Rekel mi je: »Se spomniš molitvene skupine, kamor si prihajal? Neka mladenka v tej skupini je slišala nekaj od Gospe v svojem srcu.« Sestala sva se in rekel mi je, da se je sredi noči zbudila in da ji je Gospa rekla, naj napiše sporočilo zame. Kakšno sporočilo? Jaz tega dekleta ne poznam! Dal mi je zaprto pismo. Odprl sem ga in začel brati. Pisalo je: »Predragi sin! Videla sem tvoje trpljenje,

nebesa ne želijo, da tvoja družina razpade, veruj in vztrajaj!« Pisalo je še več drugih lepih stvari, za katere je lahko vedela samo Gospa. Začel sem jokati. Kjer je bilo vse brezupno, se je nekaj zbudilo.

Nenadoma so se moji ženi začele dogajati grozne stvari. Dva oborožena in zamaskirana roparja sta napadla našo trgovino. Mojo ženo sta odvlekla v zadnje prostore, ji dala na usta pištolo in morala jima je odpreti blagajno ter izročiti denar. Lahko si predstavljate, kako jo je to prizadelo. Nekaj dni pozneje se je spekla z vročimi kleščami za lase. Misli je, da bo izgubila oko. Več tednov je nosila obvezo. Čez nekaj dni so izpred hiše ukradli njen nov velik avto, ki še ni bil zavarovan. In tako eno za drugim ... Moja žena je končno prišla k meni in rekla, da se ji zdi življenje brez smisla, da je nesrečna in da misli na samomor. Čudno se ji le zdi, da sem jaz, ne glede na to, kako grdo se obnaša do mene, vedno poln veselja. Rekel sem ji, da je to zato, ker grem vsak dan k maši. Nekaj dni zatem, na slovesni praznik Božje matere Marije, 1. januarja, sem šel molit v kapelico in vprašat Boga, zakaj se nama dogajajo vse te stvari. Tedaj sem začutil, da me nekdo treplja po rami. Poleg mene je stala neka žena in se smehljala. Nisem je poznal. Rekla je: »Vse te stvari so Božji odgovor na tvoje molitve.« Nisem je razumel.

Tega leta se je začel postni čas precej zgodaj. Vprašal sem otroke, kaj bomo sklenili za postni čas, čeprav sem vedel, da se bo moja žena jezila, ker za mizo govorim o veri. Otroci so rekli, da se bodo odrekli sladkarijam in raznim drugim stvarem, moja žena pa me je pogledala in vpra-

šala: »Mene pa ne boš vprašal, kaj bom sklenila za post?« Rekla je: »Vsak dan bom šla k maši.« Če ona kaj reče, se tega drži. Vsak dan v postnem času je šla k maši in začelo se ji je vračati veselje. Približala se je velika noč in otrokom sem rekel, da moram iti pred veliko nočjo k spovedi. Moja žena je rekla: »Grem tudi jaz!« Nisem mogel verjeti, saj že dvajset let ni bila pri spovedi. Spovedala se je in me zdaj že prehiteva v duhovnem življenju. Medžugorska Gospa je v mojem življenju napravila velike stvari. Postali smo prava verna družina.

In kaj je z našimi otroki? Sin me je poklical s fakultete in mi rekel: »Prosim te, naslednje leto mi ni treba plačati za študij, ker zupuščam univerzo. Danes je katoliški duhovnik v Kaliforniji. Moja najstarejša hči je v Rimu končala filozofijo in teologijo. Tri snubce je odbila, ker je misli postati redovnica. Vsi trije so postali duhovniki. Potem me je nekega dne poklicala in rekla: »Oče, našla sem moškega, s katerim se želim poročiti. Bogoslovec iz Slovaške je in se pripravlja na duhovništvo.« Rekel sem ji, naj ga vendar pusti pri miru, ona pa meni: »Očka, ampak on je bizantinskega obreda. Tam posvečujejo že poročene.« Tako imamo zdaj v družini dva duhovnika, sina in zeta.

Pripravil France Baraga
(Iz Glasnika Kraljice miru)

»Sprejemem nagrado v imenu ubogih in kot priznanje, da so dela ljubezni delo za mir.«

Mati Terezija ob prejemu Nobelove nagrade

ČUDEŽ DEVICE MARIJE IZ LUJANA

Slovenci iz Argentine zelo radi poročajo v narodno Marijino svetišče v Luján - njihov najbolj množični shod je prav vsakoletno romanje k Materi Božji v Luján. Pri jutranji sv. maši

dne 20. 5. 2013 je kraj omenil tudi sv. oče Frančišek, ko je spregovoril o neveri Jezusovih učencev, ki niso mogli ozdraviti božjastnega dečka (Mt 17,14-20; Lk 9,37-43). Papež je opozoril, da mnogokrat tudi tisti, ki imajo radi Jezusa, ne tvegajo preveč v svoji veri in Jezusu ne zaupajo popolnoma. Od kod ta nevera? Mislim, da iz srca, ki se ne odpre, iz zaprtega srca, iz srca, ki hoče imeti vse pod kontrolo.« In potem je pojasnil, da Jezus lahko napravi čudež, tj. izredno dejanje, le, če je molitev ponižna, močna, pogumna, če smo povsem navzoči v molitvi.

Kot zgled take molitve je opisal dogodek, ki mu je bil sam priča kot buenosaireški nadškof. Zbolela je sedemletna deklica, in zdravniki so ji napovedali le še nekaj ur življenja. Njen oče, po poklicu električar, mož vere, je ob tem postal skoro nor, in v tej norosti je stekel na avtobus, ki ga je odpeljal v 70 kilometrov oddaljeni Luján k Materi Božji. Tja je prišel po 9. uri zvečer, ko je bilo že vse zaprto. Začel je moliti, prositi Marijo, držec roke na železnih vratih svetišča. »In je molil, molil, jokal in molil ... In tako je vztrajal vso noč. Ta moški se je bojeval: bojeval se je z Bogom, prav z Bogom se je bojeval, da bi dosegel ozdravitev svoje deklice.« Po šesti uri zjutraj je šel na avtobus in je bil okrog devete v bolnišnici. Videl je, kako se njegova žena joče. Pomislil je na najhujše. »Kaj se doga-

CREDO (Iz Družine)

Cigareteta za veliki šmaren

Alojz Rebula

Sam si predstavljam, da cerkvenim očetom na koncilu v Efezu leta 431 ni bilo pretežno izglasovati verske resnice o Mariji kot Materi božji. Seveda so morali preko odpora opozicije, ki se je sklicevala na argument, ki ga danes uporablja protestant: Bog ne more imeti matere. Ko da v Kristusu ni dveh narav, poleg božje tudi človeška ... Toda podporniki dogme so imeli na svoji strani prav tisto knjigo, ki je protestantu vse: Sveto pismo, in sicer sam evangelij.

Lahko rečemo, da je dogmo o Marijinem božjem materinstvu razglasila neka ženska, njena teta Elizabeta v galilejskih hribih. Na njen pozdrav, ko je noseča prišla k njej, je namreč vzkliknila: »Od kod meni to, da prihaja k meni mati mojega Gospoda?« Kdo je bil tisti Gospod? Še nerojeni Jezus, učlovečeni Bog, ki ga je Marija še nosila.

Torej je Elizabeta v isti sapi izrekla dve verski resnici: o Kristusovem božanstvu in o Mari-

jinem božjem materinstvu. Ali drugače rečeno: da je Kristus Bog in da je Marija njegova mati, seveda ne Jezusa kot Boga, ampak kot človeka.

Vsekakor je z efeško razglasitvijo mlada Marija stopila v samo osrčje krščanstva in to svoje mesto ohranila tako v katolištvu kakor v pravoslavju do današnjega dne. Papež Frančišek se je po izvolitvi šel poklonit Mariji v njeno rimsko baziliko!

Da je to moralo biti v božjem načrtu, dokazuje vloga, ki jo je potem Marija odigrala v zgodovini Cerkve. Ta jo je po efeški

ja? Ne razumem, ni mi jasno. Kaj se je zgodilo?« jo je vprašal. »Ah, prišli so zdravniki in mi rekli, da je vročina izginila, da dobro diha, da ni nič! Tu jo bodo imeli še dva dneva. A ne razumem, kaj se je zgodilo,« mu je odgovorila. In papež je pripomnil: »Take stvari se še dogajajo, kajne? Čudeži se še dogajajo!« Potem je sv. oče takole sklenil mašni nagovor: »To je bila pogumna molitev, ki se je bojevala za prihod čudeža! To ni bila vljudnostna molitev: 'No,

bom molil zate! In potem zmolim očenaš in zdravamarijo, ter potem pozabim na vse skupaj. Ne, to je bila molitev Abrama, ki se je bojeval z Gospodom, da bi rešil mesto; to je bila molitev Mojzesa, ki je roke držal kvišku in se ni utrudil; to je bila molitev toliko oseb, toliko ljudi, ki imajo vero in molijo z vero. Molitev dela čudeže, a moramo verovati!«

Iz Glasnika Kraljice miru

Izdaja Center Kraljice miru Kurešček

dogmi povzdignila še z drugo (o brezmadežnem spočetju) in tretjo (o vnebovzetju). Sama pa se je javljala s čedalje pogostejšimi manifestacijami ne samo zasebnikom, ampak tudi množicam, saj je njen kozmični čudež v Fatimi videlo 70.000 Portugalcev. Morda, če bo božja volja, se utegne zgoditi kaj podobnega v znanem kraju prikazovanj v Hercegovini.

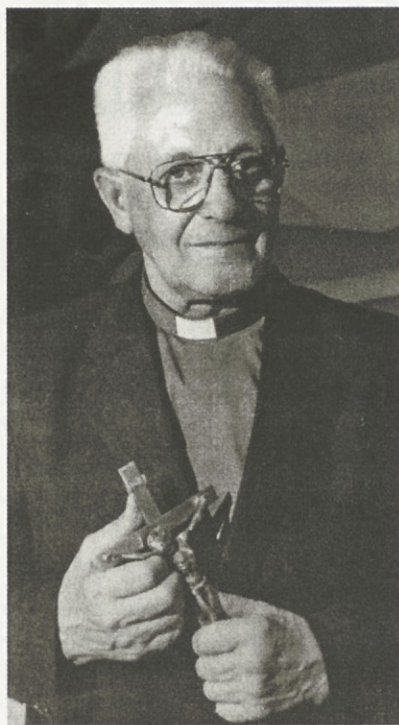
V začetku prejšnjega tisočletja je veliki svetnik Dominik uvedel v Cerkev specifično Marijino molitev, rožni venec, molitev, ki je šla in še gre skozi milijone rok. Lahko ji rečemo Marijina epopeja, ki v teh 15 desetkah slavi Marijino vlogo v skrivnostih odrešenja.

Na rožni venec se je mogoče navaditi kakor na cigareto. A brez njenih nezdravih posledic. Z njim so drugačne posledice, predvsem mir in upanje. In seveda občutek, da si pod nekim ljubečim varstvom.

Poskusi, če tovrstne cigarete še ne poznaš!

Ameriški general JOHN BRUCE MEDARIS, eden najožjih sodelavcev Wernherja Brauna pri vesoljski ustanovi NASA, je z 68 leti postal duhovnik. Znano je, da je rekel: **»Prej sem pomagal Američanom v vesolje, zdaj jim bom pomagal v večna prostranstva vere.**

P. dr. Alojzij Kukovica, DJ

Na god sv. Ignacija Lojolskega, 31. julija, je v Buenos Airesu v 87. letu starosti, 56. letu Družbe in 62. letu duhovništva umrl pater dr. Alojzij Kukovica. Bil je član slovenske province Družbe Jezusove, večino življenja pa je preživel in deloval v Argentini.

Rodil se je 22. junija 1926 v župniji Devica Marija v Polju pri Ljubljani, bil je osmi od šestnajstih otrok očeta Franceta in mame Ane. Oče je bil delavec v tovarni papirja v Vevčah. Leta 1937, ko so otroci začeli hoditi v gimnazijo, in je bil oče delavno prestavljen v Ljubljano, se je tudi družina preselila v Ljubljano. Klasično gimnazijo je opravil v Ljubljani. Med drugo svetovno vojno, ko so nastopili težki časi fašistične in nacistične okupacije ter komunistične revolucije, je šlo kar sedem bratov k domobrancem, med njimi tudi Lojze.

Eden od njih je padel na Igu, drugi trije so bili vrnjeni iz Vetrinja. Za dva od njih se ve, da sta bila ubita, za tretjega, še ne šestnajstletnega, se ne ve, kje je končal svoje mlado življenje. Ostali trije so se pravočasno umaknili iz Vetrinja.

Z mnogimi drugimi fanti je Lojze leta 1945 vstopil v slovensko begunsko semenišče, ki je bilo pri Padovi v Italiji, naslednje leto pa v Briksnu na južnem Tirolskem. Ko je postalo jasno, da je upanje na vrnitev v domovino vedno manjše, se je semenišče preselilo v San Luis v Argentini, kjer je bil Lojze 19. marca 1951 posvečen v duhovnika. Novo mašo je obhajal med rojaki v Mendozi.

Kot duhovnik je najprej nadaljeval svoje teološke študije in jih končal z doktoratom. Pet let je bil nato prefekt v slovenskem 'Škofovem' vzgojnem zavodu v Adroqueju in istočasno profesor za cerkveno pravo v semenišču, potem, ko je umrl prelat Odar (1953).

Leta 1957 je vstopil k jezuitom. Noviciat in dopolnilne študije je naredil v Evropi: v Št. Andražu, v Nemčiji in v Rimu, tu je opravil licenco iz cerkvenega prava (1962) in se isto leto, 1962, vrnil v Argentino. Tu je začel poučevati na jezuitski teološki fakulteti v San Miguelu moralno teologijo in cerkveno pravo. Leta 1975 je prevzel narodno vodstvo Apostolstva molitve in uredništvo revije *El Mensajero del Corazón de Jesús* (*Glasnik Srca Jezusovega*). Dolga leta je bil odvetnik na cerkvenem sodišču za zakonske zadeve v Buenos Airesu.

Vsa leta je rad in veliko sodeloval, kjer in kadar je le mogel, pri Slovenskem dušnem pa-

stirstvu; nekaj let je bil duhovni asistent pri SKAD-u (Slovensko katoliško akademsko društvo); velikokrat vodil duhovne vaje za moške in žene ter za mlade; imel predavanja pri Slovenski kulturni akciji v okviru teološkega odseka (njegova predavanja so bila objavljena v *Meddobju*); redno je sodeloval pri *Duhovnem življenju* in *Oznanilu*; kadar je le mogel, je rad spovedoval, kjerkoli je bilo potrebno. Leta 1994 je prevzel mesto namestnika delegata za Slovensko dušno pastirstvo v Argentini. Marca 1998 je prevzel mesto dušnega pastirja na Pristavi, v Castelarju, in leta 2004 pa še skrb za vernike iz okraja San Justo; v obeh teh krajih je goreče in vestno dušnopastirsko deloval med starejšimi, mladimi in otroki. Iz svojega znanja in življenjskih izkušenj je vsem posredoval resno gledanje na življenje, jih utrjeval v veri in jih vodil k življenju po veri. V tem času je še posebej širil med nami pobožnost do Božjega usmiljenja oz. do Usmiljenega Jezusa, kot jo je razodela sveta poljska svetnica Favstina Kowalska. Pravtako je redno skrbel, zvest jezuitski tradiciji, za stalno poživljanje pobožnosti do Presvetega Srca Jezusovega. Iz francoskega izvirnika je poslovenil Avtobiografske spise svete Terezije Deteta Jezusa *Povest duše*, knjigo je izdalo Slovensko dušno pastirstvo v Buenos Airesu, leta 1966.

Vse življenje, še posebej opazno kot duhovnik, se je osebno prizadeval za načrtno napredovanje v krščanski in duhovniški popolnosti. Z dosledno zvestobo Božji volji je težil k čim globljemu in jasnemu posvečenju svojega življenja v Družbi Jezusovi, vdano je sprejemal nase in junaško daroval Bogu vse telesno in

RAST XLII V SLOVENIJI

Naše potovanje v Slovenijo

Damijan Pavšer

Vsi smo zelo težko pričakovali to potovanje. Čakali smo ga že vseh pet let srednješolskega tečaja.

Končno je prišel dan, ko smo se zbrali v spremstvu naših družin na letališču in odpotovali.

Vožnja je bila zelo zabavna, že sama na sebi je bila zanimivo doživetje. Na letalu smo se sprehajali sem in tja in se pogovarjali med seboj.

Najprej smo prileteli v Rim in se potem z drugim letalom peljali v Trst, kjer nas je že čakal avtobus.

V Trstu smo si ogledali starodavno jedro mesta. Potem smo nadaljevali pot do Vipave, kjer smo se nastanili v dijaškem domu. Tam smo imeli naslednji dan srečanje z vipavsko mladino.

Obiskali smo tudi italijansko obalo in grad Miramar. Imeli smo izlet na Nanos, kjer je bila cerkev sv. Heronima in do katere smo dospeli po petih urah hoje, tam smo peli pri sveti maši.

Naše potovanje se je nadaljevalo proti Ljubljani, kjer smo se nastanili v dijaškem domu v Bežigradu.

V ponedeljek je bil prvi dan naše poletne šole slovenskega je-

duhovno trpljenje.

Gojil je zaupno pobožnost in ljubezen do Marije. Po Mariji prosimo Boga, da duša pokojnega gospoda Lojzeta čimprej do-

zika. Porazdelili so nas v skupine različnih nivojev. Tečaj je bil zelo zanimiv, ker smo tam spoznali slovensko mladino iz drugih držav kot na primer: Italije, Srbije, Nemčije, Avstrije, itd. Zjutraj smo imeli tečaj, po kosilu se pa vedno odpravili na kakšen izlet. Najprej smo si ogledali Ljubljano, ki se mi je zdelo zelo zanimivo in lepo mesto, posebno so mi bili všeč Ljubljana s Tromostovjem in zmajskim mostom. Obiskali smo mnogo krajev in znamenitosti pa veliko narave. Zame, najlepši izlet je bil vzpon na Triglav, ki smo ga zelo pričakovali. K sreči smo imeli dobro vreme in smo srečno prišli najprej do Kredarice in potem do Aljaževega stolpa, od koder smo imeli čudovit razgled. Obisk Postojnske jame je bil tudi nekaj posebnega, kjer smo se peljali z vlakom in si ogledali prekrasno jamo. Bled mi je bil tudi zelo všeč, tam smo se kopali in plavali čez jezero.

Obiskali smo tudi Bohinj, Gorenjsko, Koroško, Celje, Ma-

seže popolno srečo v gledanju Boga, v katerega je v tem življenju veroval, mu služil in z vsem srcem ljubil do konca svojega življenja!

Prvi dan pouka - Zgoraj: Nastop RAST-i XLII na prireditvi Dobrodošli doma na Kongresnem trgu

ribor, Ptuj. Šli smo na Turjaški grad in v Kočevski Rog, kjer so nam pripovedovali o domobrancih in o hudih dogodkih in njihovi mučeniški smrti.

V dijaškem domu smo imeli športno tekmovanje, tam smo imeli tudi argentinski večer, kjer smo predstavili naš program. Nastopili smo na več krajih, med njimi tudi na 43. Festivalu narodno-zabavne glasbe v Števerjanu.

Zadnji teden smo preživeli pri sorodnikih. Zadnji dan smo se zbrali v parku Tivoli in od tam odpotovali v Rim, kjer smo uživali še zadnja dva dneva, si ogledali mesto, rimske katakombe in Vatikan.

Tako se je zaključilo naše nepozabno potovanje, edinstveno, ki nam bo gotovo ostalo za vedno v lepem spominu. Končno smo prileteli v Buenos Aires, kjer so nas že težko čakali naši starši in bratje.

Duhovno življenje je objavilo

Jure Vombergar

OKTOBER

PRED 50 LETI (1963)

Po 14 letih bivanja v Argentini si je večina rojakov gospodarsko opomogla. Ne manjka pa žal takih, ki potrebujejo pomoči skupnosti. Slovenska **Vincencijeva konferenca**, dobrodelna ustanova SDP ve, da je trenutno v stiski 23 družin s 87 otroki, 11 vdov z 21 nepreskrbljenimi otroki, 30 bolnikov - 13 od teh stalno bolnih - 8 invalidov - 32 umobolnih, 5 starčkov... »Pričakuje se, da bodo rojaki v dobrodelnem tednu od 6. do 13. oktobra razodeli, da jim ni neznanja največja zapoved krščanstva, ki vелеva pomagati potrebnemu, zlasti še članu istega naroda in to na tujem.«

13: **Naš dom v San Justu** je praznoval sedemletnico blagoslovitve Doma, istočasno pa še 45-letnico 'rojstva slovenske narodne svobode'. Proslava sedemletnice je bila v dopoldanskih urah, po jutranji sv. maši. Govorila sta kulturni referent Našega doma Ivan Oven in predsednik upravnega odbora zadruga Naš dom Franc Benko. Sledili so pozdravi in čestitke predstavnikov bratskih domov. Na popoldansko proslavo 45-letnice so prišli številni predstavniki slovenskih društev in organizacij, bivši župani in prosvetni delavci. Slavnostni govor je imel tajnik NO za Slovenijo, Miloš Staré.

19: **Mladina ohranja izročila** je bilo geslo **prireditve mladinskih organizacij** SFZ in SDO v

dvorani Slovenske hiše. Nastopilo je 111 fantov in deklet. Spored prireditve je bil sledeči: v prvem delu so članice dekleškega krožka iz Ramos Mejije pripravile simbolično vajo Šumi, šumi, gozd zeleni; dekleta iz Carapachaya so recitirale Gregorčičevo **Oljki**; fantje iz Morona in dekleta iz San Justa so zapeli nekaj pesmi, mladina iz Slovenske vasi pa je podala odrski prikaz. V drugem delu prireditve so nastopili še fantje iz Ramos Mejije, dekleta in fantje iz San Martina, študentje srednješolskega tečaja in mladina iz San Justa. Pri pripravi programa so sodelovali starejši prijatelji mladine: Iva Vivod, Ema Kessler, Betka Maček, prof. Alojzij Geržinič, Zorko Simčič, Rudi Bras in Vinko Klemenčič.

Sedmi mladinski dnevi v Mendozi 19. in 20. oktobra so imeli za geslo: **Ciril-Metod, varujta naš dom in rod!** Dr. Tine Debeljak, ki je za to priliko prišel iz Buenos Airesa, je v soboto predaval o **zgodovinskem razvoju slovenskega narodnega značaja s pogledom na našo emigracijo in pomen sv. Cirila in Metoda v naši dobi**. Nato je bila na odru Slovenskega doma predstavitev igre slovaškega pisatelja Stodola **Kralj Svetopolk** v režiji Rudija Hirscheggerja. V nedeljo po sv. maši, ki jo je daroval dušni pastir Jože Horn, je imel govor Jure Bajuk, predsednik **Fantovskega odseka**, čemur so sledili telovadni in rajalni nastopi fantov in deklet. Nastopili so tudi naraščajniki (vo-

di Jure Bajuk) in naraščajnice (vodi Katica Grintal).

27: Slovenska katoliška akcija (KA) in Slovenska misijonska zveza sta pripravili za misijonsko nedeljo in praznik Kristusa Kralja proslavo, na kateri je bila najprej sv. maša, nato pa predstavitev drame *Kakor v nebesih, tako na zemlji*, ki jo je napisal Fritz Hochwalder in prevedel Nikolaj Jeločnik. Režiral je Maks

Borštnik, sceno pa zamislil Jure Vombergar. Pri igri je sodelovalo nad 40 ljudi. Glavne vloge so igrali: Ciril Markež, Stanko Jerbič, Lojze Rezelj, Ivan Rode, Maks Jan, Srečo Urbanija, Božidar Vivod, Ciril Jan, Jure Vombergar, Franc Gerkman, Jože Černak, Maks Borštnik, Anton Novljan, Ludvik Štancer in Tine Debeljak ml. Na prvo predstavo je prišlo okrog 600 ljudi.

»svinjsko ljudstvo«, Flacius jih ima za barbare, Juvenal za nekulturne pastirje in Plinij jih ima za rod »sramotne brezbožnosti«. Veličina naroda obstaja v močno zasidrani veri in poštenju, kakor je bil judovski narod nasproti Rimljanom.

Pred 160 leti, leta 1853, je MOHORJEVA DRUŽBA, tedaj imenovano Društvo sv. Mohorja, izdala svojim 785 naročnikom prve knjige. Leta 1918, ob koncu prve svetovne vojne, je štela 90.512 naročnikov.

Križem po svetu in času

»Negativno mnenje Cerkve o prostozidarskih združenjih se ni spremenilo, ker se njihova načela nikoli niso skladala s cerkvenimi nauki, zato je vključevanje v združenja še vedno prepovedano. Verniki, ki so člani prostozidarskih društev, so si torej nakopali hud greh in ne morejo prejemati svetega obhajila.« je potrdila I. 1983 Kongregacija za vero s podpisom papeža JANEZA PAVLA II.

popolno zasužnjenje slovenskega naroda, socialni demokrati pa so zidanje zavoda imenovali »vešala, na katere bo nategnjen brez težav ubogi naš narod«.

Rimski pisatelj Tacitus piše, da so hrabrega vojskovodjo Vezpazijana

oklicali za rimskega cesarja v mestu PTUJU na Slovenskem. Na Ptuju pa se je rodila tudi mati zadnjega rimskega cesarja Romula Avgusta (476. leta).

Slavni slovenski arhitekt JOŽE PLEČNIK je bil zelo veren človek. Zapisal je, da je v angele verjel »skalotrdno«,

poznal je pa tudi »ljudi, ki so cepljeni na hudiča«.

Ime JANEZ pomeni v hebrejščini JOHANAN, kar je JAHVE (BOG) JE MILOSTLJIV.

Karantanski obred ustoličevanja je v petnajstem stoletju zgodovinar A.S. Piccolomini, ki je pozneje bil papež Pij II., označil, da »ni znan noben drug primer takšne simbolične ceremonije nikjer na svetu«.

Ko je škof ANTON B. JEGLIČ ustanavljal zavod sv. Stanislava po letu 1901, ga je pisatelj Ivan Tavčar v časopisu »Slovenski narod« napadal v več člankih in napovedal

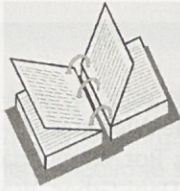
Za časa JEZUSOVEGA rojstva, ko se je moral popisati »ves rimski svet«, je bil judovski narod skrajno zaničevan od Rimljanov, ker ni sprejel njihovih bogov, temveč ohranil vero v enega Boga. Pesnik Tacit jih je imenoval

Povprečna starost evropskega človeka je bila leta 1850 40 let, leta 1900 46

let. Njegova povprečna višina je bila leta 1836 1 meter 65 cm, sto let zatem pa 1 meter 68 cm, dandanašnji pa se višina viša, pa tudi dolgost življenja.

Da so sprejete v red, ki ga je ustanovila mati Terezija iz Kalkute, mo-

iz naše kronike

Metka Mizerit

rajo novinke narediti posebno zobljubo, katere druge kongregacije nimajo.

Z njo se popolnoma in prostovoljno zavežejo streči samo siromakom. Ta obljuba pomeni, da ne smejo delati za bogate in ne sprejemati za opravljeno delo denarja. Trud mora biti prostovoljen samo za siromake.

Praznik Kristusovega rojstva so različne cerkvene skupnosti obhajale na različne datume. **V 4. stoletju** so se vse zedinile in **določile** enoten datum, **25. decembra**.

Pred 60 leti, 29. maja 1953, **stopila** na najvišji vrh sveta **Mount Everest** gornik **Ed-**

mund P. Hillary in pomočnik in nosač **šerpa Tensing**. Nepremagljivi vrh je zadnje čase skoraj turistična točka.

Spoštovanje žene je krščanstvo prineslo tudi v **Južno Ameriko**. Ko je umrl

v današnji argentinski pampi »indijanski« **poglavar (cacique) Paine**, je bilo na njegovem **pogrebu žrtvovanih 71 žensk**, med njimi tri njegove žene, **vse pokopane z njim**. To se je končalo s prihodom krščanske civilizacije.

Grški zvezdoslovec Eratostek je okrog l. 200 pred Kristusom na dan poletnega obrata sonca, 21. junija, **izračunal, da bi bil obseg zemlje okrog 37.500 kilometrov**. Danes ugotavljajo obseg okrog 40.000 km. **Zmotil se je samo za 2500 km.**

Zbral M.Š.

MLADI STIK ima namen versko in moralno oblikovanje mladine. V petek, 21. junija, se je **44 MLADIH** med 15. in 18. letom **ZBRALOV ZAVODU DON BOSCO** v Ramos Mejiji. Srečanje so začeli z molitvijo. Delavnice so bile pod okriljem skupine »Proteje tu corazón« (zavaruj svoje srce). Razmišljali so o človeških razsežnostih: fizičnih, čustvenih, socialnih, racionalnih in nadnaravnih. Sledilo je skupno kosilo v parku in prost razgovor. Peli so ob spremljavi kitar, igrali odbojko in nogomet.

Po razvedrilo so se zopet zbrali po skupinah. V prvem delu je vsak opisal svoje dobre in slabe lastnosti. V drugem pa so se pogovarjali s sovrstniki in iskali skupne točke.

Skupina »Proteje tu corazón« je pripravila naslednjo točko; tri človeške razsežnosti: prijateljstvo, spolnost, ljubezen. Mladi so sodelovali, se pogovarjali, spraševali. Po malici so napisali lepe lastnosti vsakega od udeležencev in veseli odhajali domov. Pri pripravi so poleg drugih sodelovali: Monika Oblak, Cecilija Urbančič in Pavel Grohar ter slovensko dušno pastirstvo.

V BALANTIČEVI ŠOLI so PRAZNOVALI DAN DRŽAVNOSTI v soboto, 29. junija. Spodnje prostore so okrasili z belimi, modrimi in rdečimi srčki. Učenci višjih razredov so podali osebnost Franceta Balantiča. Uršula Urbančič je pripravila povzavo Bog, Narod, Domovina. Vsi so zapeli slovensko himno in sprejeli slovensko zastavo. Spregovorila je Bernarda Krajnik, ki je poudarila, da je veliko mladih dalo svoje življenje za domovino. Učenci petega, šestega, sedmega in osmega razreda so recitali Balantičeve pesmi:

Sen o vrnitvi in Zasuta usta ter Gemovo Domovino. Vsi so bili oblečeni v narodne noše. Starejša skupina je podala Kuntnerjeve: Priletela, priletela; Pozdravljena Slovenija in Čas je na čast. Na zaslonu so gledali slike prelepe Slovenije. Spregovorila je tudi voditeljica šole ga. Irena Urbančič Poglajen, ki je prinesla pozdrave gdč. Angelce Klanšek. Ob koncu so vsi skupaj zapeli pesem Slovenija v svetu.

Tudi **V BARAGOVI ŠOLI** so **PROSLAVILI DAN DRŽAVNOSTI** v soboto, 29. junija. Ga. Monika Urbanija je z učenci okrasila dvorano, kjer so se zbrali vsi učenci Baragove šole. Ob začetku so zapeli državno himno. Nato je voditeljica šole ga. Lučka Servin Čeč povedala učencem, kaj se je zgodilo pred dvaindvajsetimi leti in jim opisala lepote Slovenije. Učenci petega in šestega razreda so recitali pesem *Slovenska zemlja*. Nato so navdušeno zapeli *Moja Slovenija* in *Tam, kjer beli so snežniki*. Za konec je voditeljica povedala Prešernove besede, ki jih je namenil ljubljeni deklici, lahko pa jih naslovimo tudi domovini.

Naslednji večer so se vsi zbrali na igrišču ob kresu. Ob spremljavi kitar so otroci prepevali slovenske pesmi; pomagali so jim tudi nekateri starši. Fantje so pripravili smešen prizor. Ker je začelo deževati, so zapeli še pesem slovesa in se odpravili domov.

Tudi **V MENDOZI** so **PRAZNOVALI DAN DRŽAVNOSTI** v nedeljo, 30. junija. G. Jože Horn je daroval sv. mašo za domovino: proslavo je pripravila osnovna šola sv. Cirila in Metoda. Najprej so zapeli argentinsko in slovensko himno ter pozdra-

vili obe zastavi. Slavnostni govor je imel predsednik Društva inž. Milan Nemanič, ki je opisal borbo naroda do uresničitve samostojne države. Trije srednjeolci so nato prebrali zgodovinski opis tega važnega dogodka in deklamirali pesem Ivana Malavašiča *Domovini*. Učenci osnovne šole so razložili pomen državnih simbolov, medtem ko so malčki iz vrtca sestavili slovenski grb, zastavo, šopek in Prešernovo himno. Otroci prvega razreda, oblečeni v narodne noše, so zaplesali. Otroci, učitelji in vsi navzoči so zapeli *Vse najboljše Sloveniji*. Potem pa še *Oče, mati, bratje in sestre*. Ob koncu so si lahko vsi ogledali novo šolsko knjižnico. Vsem pa so tudi postregli s sladkimi dobrotami.

DOMOBRANSKA PROSLAVA NA PRISTAVI je bila v nedeljo, 30. junija. Spominski govor je imel prof. Tine Vivod; osnovna misel je bila: Poklicani smo, da branimo vrednote. Akademijo si je zamislil in pripravil Jože M. Rožanec. Recitatorji (Marjanka Ayerbe Rant, Nežka Papež, Pavel Grohar in Jože M. Rožanec) so podali odlomke iz *Črne maše* in *Poli-foni koral* (dr. Debeljak), *Zasuta usta* (Balantič) in zadnji pozdrav. Zgodovinsko povezavo so prebrali Natalija Mele, Viktorija Selan in Matjaž Rožanec. Moški zbor pa je pel domobranske koračnice: *Naj čuje nas; Slovenski vojaki in Teharska legija*. Na klavirju jih je spremljala Marjanka Grohar. Poslušali so še zaključne besede škofa Rožmana in zapeli pesem *Oče, mati, bratje in sestre*.

»**MEDVED**« **V SLOVENSKI VASI. GLEDALIŠKA SKUPINA V SLOVENSKI VASI** je zelo delovna. 30. junija so postavili na oder Čehovo komedijo »Medved«. Režiral je Dani Grbec, ki ga poznamo kot odličnega igralca; tokrat se je vključil v skupino režiserjev. Njegova izvirna zamisel je bila, da je bilo občinstvo povabljen v igro. Vdovo Jeleno

Ivanovo Popovo je odlično predstavila Kristina Mehle. Njen stari sluga Luka je bil Boris Rot. Nasilnega posestnika je igral Dani Grbec. Vsa zgodba se godi v ruski izbi, v zaporednem času; odlično igranje je pritegnilo občinstvo. Igralci so govorili slovnično pravilno in dolge tekste brezhibno obvladali. Kostume je pripravila Helena Cerar, pričeske Martina Miklič. Za luči in zvok je poskrbel Andrej Nabergoj; Gizela Grbec je oblikovala izviren program. Fede Cerar pa je s sodelavci izdelal sceno. Čestitamo in upamo na ponovitev.

ALOJZIJEVA PROSLAVA V SLOVENSKI HIŠI je bila v nedeljo, 7. julija. Učenci, učiteljstvo in starši so se zbrali v cerkvi Marije Pomagaj. Sv. mašo je daroval dr. Jure Rode. Učenci, učiteljstvo in starši Balantičeve šole so sodelovali z vodenjem, branjem beril in prošenj. Zborček Rožmanove šole je spremljal sveto daritev s petjem, na orglah je igrala Mikaela Podržaj. Dr. Rode je pri pridigi govoril o blaženem Alojziju Grozdetu. Po maši so se vsi zbrali pred spomenikom padlim domobrancem. Lucijana Servin Čeč je izrekla spominske besede. V Dvorani škofa Rožmana je prof. Nina Pristovnik Díaz v imenu odsotne šolske referentke gospe Alenke Prijatelj pozdravila vse navzoče. **UČENCI IN STARŠI PREŠERNOVE ŠOLE** s Pristave so predstavili igro **RADIO HUDA LUKNJA**. Posebnost predstavitve je bila, da je vsak odrasli igralec (mamica ali očka) nastopil s svojim otrokom. Na tekmovanju za najlepšo žival so se predstavili: Pav, Srnica, Miška in Osel. Potem se je pojavil tudi Lev, ki je naslov najlepše živali zahteval zase. Končno pa so živali prišle do spoznanja, da nihče ni najlepši, da so vsi prijatelji. Občinstvo je igralce nagradilo z močnim ploskanjem, saj so zaslužili, ker so odlično podali svoje vloge. Glavno skrb za lepo pripravljeno igro je prevzela Maruča

Zurc s pomočjo staršev šole, ki ima za voditeljico gospo Nadico Kopač Grohar. Nastopili so kar vsi učenci Prešernove šole s starši. Prav tako so starši in prijatelji šole sodelovali pri glasbi, izdelavi kostumov, maskiranju, zvoku in lučeh, sceni in izdelavi programa. Otroci so bili nad igro navdušeni; najlepša hvala vsem sodelujočim.

45. MLADINSKI DAN V SAN MARTINU. Vsako leto pripravi mladina po okrajih svoje dneve; prvi mladi iz San Martina. Letos je bil v nedeljo, 14. julija. Začeli so ga s sveto mašo, ki jo je daroval g. Igor Grohar. Sledile so tekme v odbojki na igrišču Slovenskega doma in zavoda Srca Jezusovega. Zmagali so dekleta in fantje iz San Justa.

Pri kulturnem programu je vse navzoče pozdravil predsednik sanmartinske mladine Toni Podržaj. Posebej je poudaril, da se ob 45. mladinskem dnevu hvaležno spominjajo tistih, ki so postavili temelje mladinskim organizacijam. Poročilo o njihovem delovanju sta podala predsednika centralnega odbora Tatjana Golob in Luka Rome.

Sledil je odrski prikaz, ki je spominjal na leta, preživeta na srednješolskem tečaju; s pomočjo video posnetka in v živo. Bivši dijaki so se spomnili, da praznujejo dvajseto obletnico zaključka tečaja in se pripravljali na srečanje. Nastopili so Štefi Leber, Luci Dimnik, Viki Hernández, Juli Kastelic, Luka Škulj, Tomi Kastelic in še drugi dijaki. Ob posrečenem prizoru so se gledalci nasmejali in navdušeno ploskali. Na koncu se je napovedovalka Zofi Kastelic zahvalila vsem, ki so jim pomagali pri pripravi mladinskega dne.

V četrtek, 25. julija, je imela **ZSMŽ ODSEK SAN MARTIN** svoj **REDNI MESEČNI SESTANEK**, ki ga je vodila predsednica ga. Polona Makek. Tokrat so imele zanimivo srečanje v kuhinji z Anico Rode.

SREČANJE MOLIVK IN MOLIVCEV GIBANJA ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA.

V nedeljo, 28. julija, smo se molivke in molivci srečali v cerkvi Marije Pomagaj **V SLOVENSKI HIŠI**. Pred Najsvetejšim smo molili svetli del rožnega venca. Sledila je sveta maša, ki jo je daroval g. Dane Vrečar. Z ljudskim petjem smo povzdignili slavje. Na orglah nas je spremljal Janez Žnidar. Pri pridigi je duhovnik poudaril pomembnost gibanja živega rožnega venca. Predvsem je važna molitev, ki je povezava z Bogom Očetom po Jezusu Kristusu in Svetem Duhu. Sv. Pavel je napisal; ker ste sinovi, je Bog poslal Sina, ki ga kliče Aba - Oče. Molivci živega rožnega venca smo ljubljani od Gospoda in Matere Marije. G. Vrečar nas je spomnil, da se v Río de Janeiru zaključuje Svetovni dan mladih. Papež Frančišek sporoča tudi nam, naj sledimo Kristusu in oznanjamo evangelij vsem ljudem.

Ob koncu maše je ga. Marjetka Selan prebrala članek, ki ga je napisal Štefan Gobbi. Ko je nekoč v Nemčiji vodil srečanje molivcev živega rožnega venca, je slišal razodetje o pomenu molitve. Marija rešuje svet po molitvi rožnega venca. V vseh prikazovanjih ga priporoča.

Ga. Marjetka je nato podala poročilo o številu članov gibanja živega rožnega venca. Med nami šteje 863 molivcev, od teh 679 molivk in 183 molivcev. Povedala je, da starejši umirajo in povabila, naj bi se gibanju pridružili tudi mlajši. S tem smo zaključili srečanje in se v prijateljskem razgovoru zadržali še nekaj časa na dvorišču pred cerkvijo.

43. MLADINSKI DAN V SLOMŠKOVEM DOMU je bil v nedeljo, 4. avgusta. Začel se je zjutraj, ko so se mladi iz vseh domov pomerili v odbojki. Ob 11. uri so dvignili argentinsko in slovensko zastavo in zapeli obe himni. Sv. mašo je da-

roval g. Miran Žvanut za blagoslov mladinskih organizacij v delovnem letu. Sledilo je skupno kosilo, ki so ga pripravile skrbne mame, mladci in mladenke pa prijazno postregli. Do večernih ur so nadaljevali s tekmami v odbojki. Pri dekletih in fantih so prvo mesto osvojili ekipi iz San Justa, ki sta tako odnesli oba pokala. Pri kulturnem delu je najprej spregovorila predsednica SDO Marjanka Oblak. Sledil je smešen odrski prikaz, ki so ga mladi sami pripravili. Duhovni vodja g. Franci Cukjati je povedal nekaj vzpodbudnih misli. Ob koncu programa so vsi navzoči zapeli mladinsko himno. Prijateljsko srečanje so mladi nadaljevali v spodnjih prostorih ob glasbi skupine Zlatorock.

GOSTOVANJE KULTURNEGA DRUŠTVA TUHINJ V ARGENTINI.

Na povabilo gledališke skupine Našega doma San Justo so prišli v Buenos Aires člani Kulturnega društva Tuhinj. Za gostovanje so izbrali **VESELOIGRO »KJE JE MEJA«**, delo kamniškega rojaka Josipa Ogrinca. Premiera je bila v soboto, 3. avgusta, v veliki dvorani na odru Frida Beznika. Vsebina igre je pohlepnost, prepir, nesporazum in nazadnje ljubezen, ki postavi vse na pravo mesto. Pod spretnim vodstvom režiserja Uroša Bajda so igralci popeljali občinstvo v deželo smeha in dobre volje. Vsi navzoči so igralsko skupino nagradili z močnim ploskanjem. Scenski prostor sta pripravila g. Tone Oblak in Klavdij Selan s sodelavci. Tudi za luči in zvok so poskrbeli domači fantje. Gospe pa so pripravile okusno večerjo. Čisti dobiček je bil namenjen misijonarju Petru Opeku.

Gostje so igro ponovili v soboto, 11. avgusta, na Pristavi, nato pa so odpotovali v Mendozo.

OB TAKTU BARV XI. Srečanje je bilo v soboto, 10. avgusta, v Slovanskem domu **V SAN MARTINU**.

Za likovno razstavo je poskrbela prof. Andrea Quadri Brula. Predsednik Doma Daniel Žagar se ji je zahvalil in ji podaril spominski krožnik ter šopek rož.

Dekliška skupina Mučas je zapela: *Dajte, dajte*; venček argentinskih milong in Avsenikovo *Slovenija, odkod lepote tvoje*, s spremljavo Marka Medveščka na harmoniko.

Dr. Viktor Leber je predstavil drugo del programa. Tokrat je gostoval Slovenski mendoški oktet. Gostitelj večera je bil sanmartinski pevski zbor, ki jih je sprejel s pesmijo *Bratci veseli vsi*. Oba domača zbora sta nastopila pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Oktet je zapel v prvem delu: *Ljubavne pesmi iz Rezije, Rezijansko; Cuenca de la viña nueva; Tornado de otoño; La tarde; Canción y huayano*.

V drugem delu pa *Vidala; Volver; Dos palomitas; Azabache; Juhe, pojdamo v Škofče; Poet; Dečva pa v hartelcu in Žabe*. Močno ploskanje je spremljalo koncert. Pevci so dodali še pesem *Bilo je lepu*. Predsednik jim je podaril spominski krožnik z grbom Doma. Lep program je oblikovala Regina Truden. Sledilo je prijateljsko srečanje ob pogrnenih mizah in topli večerja.

ZSMŽ ODSEK SAN MARTIN.

Gospe so imele svoj **REDNI MESEČNI SESTANEK** v četrtek, 15. avgusta. Vodila ga je predsednica ga. Polona Makek; govorila pa je ga. Ana de Boldoni o prvih znakih bolezni Alzheimer. Veliko gospa se je udeležilo zanimivega predavanja.

CAFÉ CONCERT V SLOMŠKOVEM DOMU

je bil v soboto, 17. avgusta. Veliko ljudi se je udeležilo tega prijetnega dogodka. Vse navzoče je pozdravil predsednik Doma mag. Pavel Brula. Najprej je nastopil Branko Marinič; ki je igral na saksofon. Potem so se pojavili Mladci in Mladenke; zaigrali so predstavo s kozarci. Sledila je skupina Kiló-

metro 43, ki jo sestavljajo Damijan Marinčič, Martin Marolt; Tomi Marolt; Marjan Vombergar in Danilo Žgajnar. V akustičnem formatu so pod imenom Rock Acústicos nastopili: Martin Marolt, Luka Škulj, Marjan Vombergar in Danilo Žgajnar. Peto skupino, ki se je predstavila, sestavljajo Saši, Ljudmila in Ivo Smrdelj ter Tonči Oblak. Pri drugi pesmi jih je spremljal Marjan Loboda. Gostitelj večera je bil zbor Ex Corde, ki ga vodi Marta Selan Brula z vokalnimi tehnikami Marcelom Brulom. Zapeli so: *Ostanimo prijatelji*, *La Bamba* in *ABB capella*. Sledil je tercet MTL; pojejo Marjan Loboda, Tonči Oblak in Ljudmila Smrdelj. Pri naslednji točki sta nastopili Marjana Štrfček na klavirju in Viki Kastelic s flavto. Marta in Marcelo Brula, glavna organizatorja večera sta zapela: *Naposled zrem luči* iz Disnejevega filma *Tangled*. Še enkrat je zapel zbor Ex Corde; na klavirju jih je spremljala Dalma Grbec. Nato je nastopil Tomi Lenarčič s kitaro; potem se mu je pridružil Dejko Lenarčič, nato pa še Luka Škulj. Zadnje mesto je pripadalo glasbeni skupini Zlatorock, ki so s svojim izvajanjem popolnoma navdušili občinstvo.

Za sceno je poskrbela mag. Andrea Quadri Brula, Tomaž Kinkelj in Dani Cestnik sta bila odgovorna za luči, Jure Cestnik je pripravil video projekcije, Audio Pristava in Audio Našega doma so imeli na skrbi zvok. Vsi nastopajoči in sodelavci so bili nagrajeni z močnim ploskanjem, saj so gostje preživeli lep večer.

ROMANJE V LURDES. Na robu mesta Buenos Aires je naselje Lourdes. Tam stoji mogočno svetišče lurške Matere božje. Že pred več kot sedemdesetimi leti so Slovenci, pod vodstvom g. Janeza Hladnika romali v Lourdes. Še vedno se držimo tega izročila. Letos so romali na slovesni praznik Marijinega vnebovzjetja z razliko, da smo tokrat šli

dopolodne. Ob vstopu v cerkev smo prejeli spominsko podobico Svetovnega srečanja mladih z molitvijo za mladino. Množica je zasedla klopi v velikem zgornjem svetišču. Vsi smo prišli počastiti Marijo na njen največji praznik: družine z malimi otroki, mladina, starejši. Ob oltarju je bilo bandero svetogorske Matere božje, ki je še posebej zavetnica Primorske, od koder so bili prvi romarji v to svetišče. Pobožnost smo začeli z molitvijo rožnega venca; naprej ga je molil Franci Korošec. Sledile so pete litanije Matere božje, ki jih je pela priložnostna skupina; na orglah jih je spremljal Janez Žnidar. Po litanijah je bil blagoslov z Najsvetejšim in sveta maša. Daroval jo je msgr. dr. Jure Rode, somaševal pa g. Dane Vrečar. Mogočno ljudsko petje, pod vodstvom pevske skupine, je odmevalo pod oboke svetišča. Posamezne dele maše je napovedoval Janez Filipič; prvo berilo jebral Miloš Mavrič, drugo pa Ani Malovrh. Pri pridigi, ki jo je imel g. Dane Vrečar, je poudaril, da je Marija Božja mati, najlepša med ženami. Brani nas in varuje; do nje imamo dostop z vsako prošnjo. V podobi brezjanske Marije Pomagaj nam je najbolj všeč. Marija nam kliče: lepo pozdravljeni; prišli ste v letu vere, da vam poživim vašo vero z ljubeznijo do Boga. Prosimo ga za novo srce, za luč, da bomo našli pravo pot. Bog je luč, Marija je zvezda Danica. Praznik vnebovzjetja je najlepši Marijin praznik. Tudi mi, njeni otroci, smo ustvarjeni za nebesa. V slovo Materi se prepustimo njenemu naročju, se ji izročimo in posvetimo.

Med romanjem je bila priložnost za zakrament sprave. Spovedovala sta gg. Marjan Bečan in Franci Cukjati. Veliko romarjev je pristopilo k sv. obhajilu. Ob koncu maše smo molili molitev za mladino. Od Marije smo se poslovili s pesmijo »Marija skoz življenje«, jo prosili varstva in ji obljubili romanje prihodnje leto.

»Pravi« križ

Človek se je neprestano pritoževal čez svoj križ. Bog se ga je usmilil in ga peljal v prostor, kjer so bili shranjeni križi vseh ljudi. Rekel mu je:

»Izberi si, katerega hočeš!«

Človek je začel izbirati. Zagledal je čisto tanek križ, toda bil je dolg in velik. Obrnil se je k drugemu, ki je bil čisto majhen, a ko ga je hotel dvigniti, je bil težek kot svinec. Potem je zagledal križ, ki mu je bil na prvi pogled všeč. Hotel si ga je naložiti na ramena, toda križ je imel ravno na mestu, kjer se je prilegal ramenu, ostro konico, ki se mu je kot trn zarila v meso. Po tem, ko je pregledal in preskusil vse križe, še vedno ni našel nobenega primernega. Vsak križ je namreč imel kakšno stvar, ki mu ni ugajala. Končno je odkril enega, ki ga je prej spregledal. Ta ni bil niti pretežek niti prelahak. Bil je prav priročen, kakor ustvarjen zanj.

»Ta križ bi hotel nositi,« je rekel Bogu.

Bog se mu je nasmehnil, človek pa si je začel križ ogledovati. Začuden je spoznal, da je to prav tisti križ, ki ga je ob vstopu v prostor odložil. Bil je namreč njegov križ, narejen prav za njegova ramena.

Srednjeveška legenda

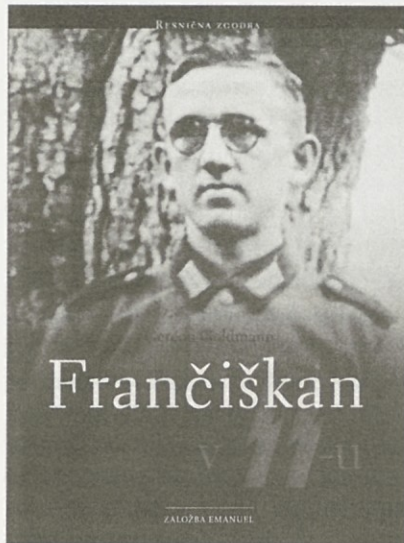
Frančiškan v SS-u

Gereon Goldmann (18)

Ujet

Na tem polju smrti ni bilo več kaj reševati. Morali pa smo čim hitreje oditi. Nasprotniki so bili od nas oddaljeni le približno dva kilometra in po vsej verjetnosti bi se kmalu pojavili. Dva ranjenca, čeprav le lažje poškodovana, nista hotela z nami. Vojne sta imela dovolj in sta se raje odločila za ujetništvo. Prevezal sem ju in pustil na tistem groznem kraju. Druga dva sta imela poškodovane noge. Enemu sem naredil zasilno opornico. Z mano in voznikom sta hotela poskusiti dohiteti nemške črte. Čisto počasi, po polžje, podpirajoč oba ranjenca, smo se odpravili navzdol po pobočju. V dolini je bila voda globoka približno štirideset centimetrov. Granate so po vsej verjetnosti zadele vodno žilo. Morali smo bresti do kolen.

Pot je vodila okrog ovinka, nad katerim so se dvigale visoke skale. Pod njimi smo v votlini naleteli na nadporočnika in nekaj podčastnikov, ki so se takoj po začetku bombardiranja zatekli tja. Vso noč so preživeli v obupnem strahu, medtem ko so vzpetino Massa Constanza zasuvale stotine izstrelkov. Gledali so me, kot da sem prikazen, in vprašali: »Ja, od kod pa prihajate?« Pokazal sem na grič smrti. »Tam ste bili vso noč?« – »Da, v vaši kleti. Kar je preživelo, sta onadva tam zgoraj in mi štirje tukaj. Vsi drugi so padli ali se zadušili, se utopili v lastni krvi ali umrli od žeje.« Častnik je stopil k meni in mi hotel pripeti svoj železni križec prvega reda; vendar sem ga zavrnil in rekel, da mi zdaj ni do tega. To lahko počaka. Zdaj bi rad samo še spal. Preostali trije so me posnemali. Ulegli smo se na zemljo in takoj zaspali.

Po nekaj urah, bilo je že okoli poldneva, sem se zdramil in zbudil še druge tri tovariše. Zraven nas je ležal listič z navodili, naj pridemo v naslednjo dolino za visokim gorskim hrbtom, kjer je zbirališče. Pustili so nam železno rezervo, ki smo jo lačno pospravili.

Okoli tretje ure smo spet vzeli pot pod noge. Po cikcakasti kamniti poti smo se vzpeli kakih petsto metrov do prelaza, desno od nas so se dvigale visoke skale, levo pa se je ozka steza nevarno približala strmim prepadam. Pot je bila zaledenela, zato smo morali hoditi nad vse previdno, da nismo omahnili v globino. Z veliko muko smo preplezali polovico hriba, ko smo za seboj zaslišali klice. Točno nad votlino, v kateri smo počivali, so na grebenu stali Američani ali Angleži in nam klicali, naj se ustavimo in predamo. Takrat sta oba ranjenca na moje veliko presenečenje začela tako hitro teči, kot bi bila zdrava. Z voznikom sva jima le težka sledila. Hitro, kolikor smo mogli, smo premagali še

zadnjih dvesto metrov. Ko so nasprotniki vendarle spoznali, da se nikakor ne nameravamo predati, so začeli streljati z vsem orožjem, kakor pri lovu na zajce. Udarjalo je okrog in okrog nas, le številni zavoji in ostri okljuki steze so jim najbrž preprečili, da bi natančno zadeli, pa tudi mi smo bežali z največjo naglico. Čez prelaz smo prišli brez poškodb, se za njim vrgli na zemljo in tako obležali dolgo časa, medtem ko so nad nami še žvižgali izstrelki. Mislim sem, da mi bo po takšnem nadčloveškem naporu počilo srce. Tudi drugi trije se dolgo niso mogli umiriti. Če bi nam sovražniki v tistem trenutku sledili, bi bilo nemogoče pobegniti. Bili smo popolnoma brez moči.

Končno smo se umirili. Previdno sem pogledal čez greben. Naši zasedovalci so sedeli na gorskem hrbtu nasproti prelaza, niti dvesto metrov daleč. Prižgali so ogenj, da bi si pripravili hrano, kot bi bili na izletu. Še sto metrov dlje sem prav tako videl številne nasprotnike na griču smrti Massa Constanza. Tudi tam so zakurili visok ogenj. Razmišljal sem, kaj neki sežigajo ... Medtem je bila ura že pet popoldne. Začeli smo se spuščati v naslednjo dolino, kjer naj bi se sešli z našimi enotami. Spet je bila hoja zelo nevarna, saj je pot peljala po ledu, snegu in čez ozke pasove skal. Komaj sem se lahko obdržal na njej. Hoditi v škornjih je bilo preveč tvegano, zato sem hodil v nogavicah in škornje nosil na rami.

Po eni uri smo prispeli v dolino – in bili hudo presenečeni. Ko sem se hotel javiti našemu nadporočniku, mi je odkimal in me napotil k drugemu nadporočniku, ki je medtem prevzel poveljstvo. Nisem verjel svojim očem: bil je pravi gizdalin. Tam je stal v novi in kot po meri krojeni uniformi, s škornji, kakršnih še nisem videl, in brez enega samega odlikovanja ali kakršnegakoli znaka. To je bil očitno eden od gospodov, ki so do takrat čas preživljali le v štabih 'domovinske fronte' in ki so jih

zdaj poslali na fronto kot 'firerjevo skrivno orožje'. Javil sem se mu in takoj me je, kakor smo rekli, 'nahrulil'. Ali ne vem, kako se moram držati pri javljanju nadrejenemu? Naredil sem se, kot da ga nisem razumel, in v enako sproščeni drži javil, da sem z dvema ranjencema in voznikom zapustil porušeno hišo na Massi Constanza in da smo tam pustili le še mrtve in dva ranjenca. Vzpetino so zavzeli nasprotniki.

Takrat se je šele začela prava predstava. Ali ne vem za firerjev ukaz, da nemški vojak živ ne sme predati niti metra? Ali sem prav takšen strahopetec kot nadporočnik, ki ga je moral razrešiti in ki bo prav gotovo prišel pred vojno sodišče? In kako sem lahko za seboj pustil dva ranjenca? To sta dezerterja. Ali res ne vem, da je treba takšne takoj ustreliti?

Med govorjenjem se je popolnoma razbesnel. Vendar ga je bes kmalu minil. Nenadoma se je namreč pojavil moj voznik z avtomatsko pištolo, mu jo prislonil na prsi in me vprašal: »Gospod narednik, naj ga ubijem, tega nacističnega prasca?«

»Müller, pusti ga živeti, škoda krogle za takšen paradni primerek.« Nadporočniku pa sem rekel: »Pazite se. Tukaj imate opraviti z vojaki s fronte. Po naših uniformah in po tem, kar visi na njih, lahko vidite, da imamo nekaj za sabo. Tukaj vlada drugačno vzdušje kot v štabnih pisarnah v domovini. Drugič ne bom posegel vmes, če vas bo moj voznik spet vzel na muho.« Kar obstal je – bled, ne da bi izdaval eno samo besedo. Voznik je odšel k njemu in rekel: »Mladi mož, nikar se ne zrušite, še preden ste slišali en sam strel!«

Nazadnje se je zbral in odšel k vezistu. Osuplo sem opazil, da je bil ta že pripravljen. Poklical je polkovni štab in slišal sem le večkratni: »Da, gospod polkovnik.« Potem se je vrnil k meni: »Gospod narednik, polkovnikovo povelje. Z osmimi nosači morate nazaj in prinesiti oba

ranjenca.« – Odgovoril sem, da je to nemogoče. Z lastnimi očmi sem videl, da je vzpetina zavzeta po vsej širini. Povelje, naj odidemo tja, je pomenilo, da nas pošiljajo v smrt ali ujetništvo. Tokrat je odgovoril zelo ponižno in mirno: »To ni moje povelje, temveč polkovnikovo.«

Kaj mi je bilo storiti? Izbral sem osem ljudi, same starejše vojake. Morali so se pripraviti. Pisma za svojce, ki so jih imeli pri sebi, so predali drugim. Postali bomo ujetniki in zato po vsej verjetnosti dolgo časa ne bomo pošiljali pošte domov ali pa – »sploh ne bo več nobene pošte« ... Tudi takrat, v tistih okoliščinah, sem pomislil na papeški dopis, moj edini zaklad. (Svetega obhajila nisem imel več pri sebi, zadnje hostije sem razdelil že pred dvema dnevo-ma.) Kaj bo s papeževim pismom, če me ujamejo, in z mojim mašniškim posvečenjem? – V desnem žepu suknjiča sem imel na notranji strani luknjo. Še malo sem jo raztrgal in dragoceni dokument potisnil v podlogo uniforme. Če bi mi preiskali žepe, bo tam prav gotovo najbolj na varnem.

Ko smo odkorakali, je bilo že temno. Spet navzgor po nevarni stezi, po kateri smo se spustili popoldne; za mano molče osem mož. Dva sta vlekla dele nosil. Prišli smo na greben. Na drugi strani smo videli že medlo migljajoče ognje nasprotnikov. In takrat se je zgodilo: možje so se uprli. »Gospod narednik, to je vendar noro. To je umor, samomor! Imamo žene in otroke. Ne bomo sami nosili glav naprodaj. Dovolj. Niti metra naprej ne gremo. Čez nekaj ur se odpravimo nazaj in povemo, da ni bilo nikogar več videti!« Seveda so imeli možje prav. A če bi le eden od njih povedal, kaj se je v resnici zgodilo, bi vsi prišli pred vojno sodišče. Kako bi se tam končalo, pa je bilo že vnaprej jasno. Povedal sem jim, a zaman. Obsedeli so, nihče ni hotel za mano. »Dobro,« sem rekel, »sam grem. Vsi počakajte

tukaj, vsaj trideset minut. Če medtem zaslišite strele, pojdite nazaj in povejte, da sem padel. Če bo vse mirno, mi previdno in počasi sledite, dokler ne pridete do mene!« S to rešitvijo so se strinjali. Torej sem se sam odpravil naprej. Spet sem se spustil med skale, na moji levi so bile večmeterske stene, na desni globoki prepadi. Znova sem nosil škornje v rokah in hodil v nogavicah oziroma v tistem, kar je od njih še ostalo. Od gole napetosti in razburjenja nog očitno sploh nisem več čutil. Ovinek za ovinkom sem se plazil navzdol. Kljub mrazu sem imel znojno čelo in iz celega telesa se je kadilo. Moral sem se usesti in prvič me je postalo strah, resnično strah. Od strahu nisem mogel vstati in oditi naprej. Razzjezil sem se, samega sebe ozmerjal s strahopetcem, si ukazal: »Vstani, naprej!« Ni pomagalo, telo me ni ubogalo. Od besa zaradi svojega strahu in slabosti bi se lahko zjokal, vendar nista izginila. In ko bodo čez pol ure prišli moji možje in me našli takšnega? – Potem pa se je zgodilo nekaj edinstvenega. V življenju sem že večkrat molil večernice, cerkveno večerno molitev. V latinščini sem jih znal dobesedno na pamet, med njimi tudi Psalm 91. – Bralec me bo imel zdaj morda za prenapeteža, ko bom povedal, da sem v tistem trenutku zaslišal glas, ki mi je počasi govoril psalmistove besede: »Tisti, ki stanuje v zavetju Najvišjega, ki prenočuje v senci Mogočnega, pravi Gospodu: Moje zatočišče in moja trdnjava, moj Bog, ki vanj zaupam. Zares, on te bo rešil iz ptičarjeve zanke, pred pogubno kugo. S svojimi krili te pokrije, pod njegove peruti se zatečeš; ščit in oklep sta njegova zvestoba. Ne boš se bal nočne strahote, ne puščice, ki leti podnevi ... Naj jih pade tisoč na tvoji strani, deset tisoč na tvoji desnici, tebi se to ne bo približalo ... Zakaj svojim angelom bo zate zapovedal, naj te varujejo na vseh tvojih potih. Na rokah te bodo nosili, da z

nogo ne zadeneš ob kamen ... Ker mi je vdan, ga hočem osvoboditi, branil ga bom, ker spoznava moje ime. Kliče me, pa ga uslišim, z njim sem, kadar je v stiski ... pokazal mu bom svoje rešenje!» Zavedam se, da se bo bralec teh vrstic prijel za glavo. Jaz pa vem, da sem recitiral ta psalm, in sicer v latinščini, saj ga v nemščini nisem znal na pamet, in da sta se mi pri tem vrnila volja in moč. Spet sem lahko vstal in odšel naprej, medtem ko sem si še vedno tiho ponavljal svete besede. Prišel sem do doline. Spodaj je bilo zelo temno. Kakih sto metrov pred mano se je dvigala vzpetina s hišo, preluknjano od izstrelkov, ki je stala še približno šestdeset metrov višje. Ruševine so kot nočna prikazen zviška zrle name. Voda je medtem tako narasla, da mi je segala že čez kolena. Škornje sem visoko dvignil, da so ostali suhi, in prebredel ledeno mrzlo rečico. Do hiše sem imel še približno štirideset metrov, ko sem nad seboj nenadoma zaslišal šum. Nekaj vojakov s čeladami ni gledalo dol, temveč tja, od koder sem prišel. Ker sem stal v vodi v senci vzpetine, me še niso zagledali. Takrat sem zaslišal tudi hrup padajočega kamenja: mojih osem mož se je bližalo. Če se ne bom odzval v trenutku, jih bodo postrelili. Nad seboj sem zagledal naperjene puške. Preostalo mi je le eno: visoko sem dvignil zastavo z rdečim križem, ki sem jo imel vedno pri sebi, in po angleško zaklical: »Ne streljajte! Nemški Rdeči križ!» Takrat so se vojniki ozrli navzdol in zagledali dolginastega Nemca, ki je stal v vodi in v desni roki držal zastavo, v levi pa par škornjev. Zdeti sem se jim moral kot zemeljski duh, ki se dviga iz vode, ko sem se na njihov poziv povzpел po hribu navzgor. Pri tem sem z nosom nenadoma ujel strašen smrad, ki ga pred dnevi še ni bilo. Ko sem prišel gor, so me obkročili z orožjem, pripravljenim na strel, jaz pa sem še vedno držal zastavo. Približal se mi

Ameriška vojaka peljeta dva nemška ujetnika

je častnik s pištolo v desnici. Zagotovil sem mu, da pri sebi nimam orožja, a se je prepričal tako, da me je pretipal. S precejšnjim zadovoljstvom sem opazil, da mu roka, v kateri drži pištolo, drhti. Tako vsaj ni bilo strah samo mene. Moje može smo že dobro slišali in kmalu smo jih tudi zagledali. Stali so pred vodo v dolini. Zaklical sem jim, naj jo mirno prebredo in da nihče ne bo streljal. V svetlobi velikega, sijočega žarometu sem gledal, kako so si prav tako sezuli škornje in bredli do nas. Končno so vsi prišli gor. Bili smo ujeti.

Roke v vis in konec vojske za tega Nemca.

Viteški Angleži so nam najprej ponudili pijačo, vroč čaj, zraven pa kruh in klobasice. Česa takega že dolgo nismo videli. Pogledal sem v klet, grozno prizorišče prejšnje noči. Bila je popolnoma prazna. Na vprašanje, kje so številni nemški vojaki, ki so bili tam noter, so mi odgovorili:

»Sežgani! Nihče ni bil več živ. Njih in vseh trupel ter delov teles, ki so ležali naokrog, nismo mogli pokopati, saj je zemlja globoko zmrznjena. Sežgali smo jih v kotanji tamle spodaj!« – Zdaj sem vedel, odkod je prihajal strašni smrad. – Zanetili so ogenj brez drv. Imeli so pločevinke s tekočino, ki je ustvarila prijetno toploto. Posušil sem lahko svoje mokre hlače in dobil celo par novih toplih nogavic, saj so bile moje popolnoma razcapane. Sanitejec mi je obvezal krvaveča stopala. Može so posedali okrog ognja, pili čaj in žvečili, skupaj z obema ranjenecema, ki naj bi ju pripeljali nazaj, vsi nekako olajšani in pravzaprav dobre volje. Ob treh zjutraj je naše topništvo na vzpetino Massa Constantza poslalo nekaj dobro ciljanih izstrelkov. Šrapneli so na srečo povzročili le nekaj lažjih poškodb. Med nemirnim obstreljevanjem, ki je trajalo približno deset minut, bi po vsej verjetnosti lahko pobegnili, saj je bila že temna noč. Vendar nam je za kaj takega, pošteno povedano, manjkalo moči in volje. Vsi smo imeli dovolj.

Ko se je zdanilo, smo še enkrat dobili čaj in nekakšne piškote, potem pa smo odkorakali v nasprotno smer. Doživljali smo presenečenje za presenečenjem. Komaj smo se

spustili s skal, ki so se dvigale okoli Masse Constanza, smo srečevali na stotine Italijanov: moške, ženske, mlada dekleta in otroke. Vsi so v dolgih vrstah prenašali bojni material. Nejeverno sem gledal, kaj je bilo nakopičeno ob robovih ceste: orožje vseh vrst in velikosti. Vrste ljudi so prinašale vedno nove kose: peš in s konji so vlekli cele topove, skrbno razstavljene. Mlada dekleta so nosila strojnične cevi, otroci polna naročja ročnih bomb. Vsemu skupaj sploh ni bilo konca. Vsi smo ostali brez besed. Zaskrbljeno sem pomislil na naše tovariše na fronti, ki bodo kmalu občutili to orožje. Nižje spodaj so bili celi oddelki oklepnikov in težkih topov, razporejenih drug ob drugem, zraven njih pa ogromne količine streliva.

Šli smo skozi vas, ki smo jo morali pred dvema dnevoma predati nasprotniku. Tam so postavili šotor, pred katerim je stala straža. Naši spremljevalci so bili do takrat zelo prijazni, pobrali so nam le ure in dragocenosti. Ljubeznivo so nam pustili vojaške knjižice ter slike žena in otrok, ki jih je imela večina vojakov. Takrat pa se je osem stražarjev, ki so nas spremljali, nenadoma začelo vojaško obnašati. Morali smo se postaviti v vrsto in prekrizati dlani za glavo. Tako smo odšli v glavni štab. Iz šotora je stopilo več častnikov, očitno višjih činov. Videti je bilo, da smo prvi ujetniki, ki si jih lahko pobliže ogledajo. Jaz sem bil glavna atrakcija, pa ne samo zaradi višine in ker sem bil edini častnik, temveč zaradi odlikovanj in oznak. Poleg tega sem bil najbrž videti najnevarnejši. Brade si že nekaj dni nisem obril, lase sem imel skuštrane, uniformo pa polno krvavih madežev zaradi sanitejske službe. Gospodom častnikom v brezhibnih uniformah sem se moral v svoji popolnoma zasvinjani opravi zdeti grozen. Naenkrat sem na uniformi enega od gospodov zagledal majhen, bleščeč križec. Tam,

Skupina nemških vojakov, ki je padla v angleško ujetništvo.

kjer so imeli drugi vojaške oznake. Bi bil to lahko vojaški duhovnik? Tvegala sem in ga nagovoril: »Hallo, father!« Presenečeno in očitno obsojajoče me je pogledal. Kako ga lahko ujetnik, pa še tako umazan, kar nagovori. Jaz pa sem nadaljeval: »Father, katoličan sem, semenišnik in frančiškan!« Takrat me je besno pogledal: »Ti, pa frančiškan? Ti si bedni, umazani, smrdljivi Nемец!«

– Mislim sem si, revež, o ljubezni do sovražnikov pa ne razume prav dosti. Povsem prijazno sem odvrnil: »Prav imate, na zunaj sem umazan in moja uniforma smrdi zaradi obilice krvi, ki jo je vpila; navznoter pa ne smrdim, res sem frančiškan.«

Ni mi verjel in obrnil se je k častnikom: »Takle umazan Nемец me nagovarja!«

Poseči sem moral po težjem

Nemci se predajo zaveznikom v Italiji.

orožju. Rekel sem: »Father, če ste katoliški duhovnik, imam za vas pomembno pismo, ki ga je izdal najvišji urad!« Pogledal me je in se obrnil k častnikom: »Ste slišali tole? Ta umazani Nемеc pravi, da ima zame pismo najvišjega urada. Prav gotovo je od samega papeža!« Vsi so se smejali domnevno dobri šali.

Jaz pa sem odgovoril: »Točno tako, od papeža za vas. Pismo imam tukaj, v podlogi suknjiča.« Ker sem imel roke še vedno nad glavo, sem dvignil desno koleno in mu spodnji del suknjiča podprl bližje. Z nasmehom je prišel k meni, prijel mojo uniformo in zatipal papir. Hitro se je odločil in suknjič prerezal po spodnjem robu ter izvlekel papeški dokument. Razgrnil ga je, prebral, me pogledal, ga še enkrat prebral, odšel k častnikom in jim prevedel latinsko besedilo. Vsi so tiho obstali, nihče ni več vedel, kaj naj reče. Potem je prišel k meni in zelo vljudno vprašal: »Vi, z dokumentom iz Rima. Kdo ste pravzaprav?« Nisem se mogel ugrizniti v jezik in rekel sem: »Zasvinjani, umazani, smrdljivi Nемеc!« Bilo mu je neprijetno, da sem uporabil točno njegove besede. Glasno in strogo sem dodal: »Če ste torej katoliški duhovnik, potem je ta do-

pis najvišjega urada za vas ukaz. Kaj boste naredili?« Vprašal je: »Kaj pa si vi želite?« – »Najprej, da bi lahko spustil roke.« Na dovoljenje sploh nisem več čakal, saj sem bil zdaj jaz glavni. Tudi moji možje so bili veseli, da so spet lahko normalno stali. – »Imate še kakšno željo?« – »O ja, svojo uro, ki so mi jo vzeli stražarji, bi rad nazaj.« Takrat je pristopil častnik in vojake nadrl, da so roparji in tatovi. V trenutku sem imel pred seboj manjšo goro ur. Torej so si jih nabrali že prej. Svoje ure smo dobili nazaj, preostale so izginile v šotoru. Seveda so nam v naslednjem ujetniškem taborišču spet vse pobrali. Vendar moram povedati, da sem po skoraj štiriletnem ujetništvu pri odpustu lepo zapakirano dobil nazaj vse, kar so mi vzeli.

Vojaški duhovnik je zdaj postal nekoliko prijaznejši, vendar sem vseeno opazil, da mi nekako ne zaupa. Morda si je mislil, da bi takle nemški dolgin, ki ima odlične zveze s papežem, utegnil biti nevaren. Izrazil sem le še željo, da bi me čim prej odpeljali h kakemu škofu, vseeno iz katere dežele.

Menil je, da bo to v kratkem zelo težko izpeljati in naj bom potrpežljiv. Seveda sem razumel. Medtem so

prišli gospodje častniki in hoteli kaj izvedeti od mene. Odgovarjal sem v enozložnicah in predvsem nisem povedal nič o nemških položajih in o številčni moči enot.

Potem so me samega, žal brez mojih nosačev, naložili v avtomobil in odpeljali nekaj kilometrov proti Neaplju, kjer so me namestili v ujetniško taborišče Aversa. Beseda 'taborišče' sicer ni najprimernejša, saj je šlo za z bodečo žico ograjeno njivo, na kateri so v zemljankah živele trume ujetnikov, v dežju, umazaniji in snegu. To je bilo najbednejše prebivališče, kar sem jih imel do takrat.

V prihodnjih letih sem se naučil, da lahko človek živi še veliko bedneje. Tam smo sicer imeli najslabše bivalne okoliščine, s katerimi smo se v stiski pač sprijaznili; zato pa je bila oskrba odlična. Takšne hrane prej nismo bili vajeni.

Povedali so mi, da moram nekaj dni počakati, da me obišče generalni vikar vseh zavezniških sil iz Neaplja. V teh dneh sem spoznal mladega nemškega vojaka, s katerim sva skupaj živela v zemljanki: Hansa Petermanna. Poznanstvo sva uspešno ohranjala še dolgo vrsto let.

Dalje prihodnjič

SMEH JE POL ZDRAVJA!

Janez Gril

V NEKEM KRAJU sta živelata brata, ki sta bila uspešna poslovneža, a zaradi sumljivih poslov na zelo slabem glaslu. Eden od njiju je nepričakovano umrl. Drugi brat je šel k župniku naročit cerkveni pogreb. Ko je videl, da župnik obnavlja cerkev, mu je rekel: "Gospod

župnik, obnavljate cerkev, zato gotovo potrebujete denar. Dam vam 20.000 evrov, če boste pri pogrebu rekli, da je bil moj pokojni brat svetnik." Župnik ga nekaj časa molče gleda, potem pa obljubi, da bo to omenil. Pri pogrebu je govoril o božjem usmiljenju in med drugim dejal: "Pokojnik je naredil veliko slabega v svojem življenju. Pretepal je ženo in otroke, izkoriščal je svoje delavce in stranke, a v primerjavi s svojim bratom je bil pravi svetnik."

PRI KOSILU so otroci vprašali

očeta, kaj si želi za rojstni dan. Oče pomisli in reče: »Zame bi bilo najlepše darilo, da bi se vi pridno učili in bili v šoli odlični.« »Prepozno,« reče Peter, »za darilo smo ti že kupili kravato.«

PO NEDELJSKI MAŠI so otroci dobili nalogo, da morajo do prihodnje nedelje komu narediti veselje. Ko so bili spet pri maši, jih kaplan vpraša, kaj so izbrali in koga so razveselili. Oglasil se je Jan: "Obiskal sem babico. Bila je zelo vesela, ko sem odšel."

Dovtipi stoletij

MARIJA - Ko je romunska kraljica Marija potovala po Ameriki, kje obiskala tudi bolnišnico za duševno bolne. Iz avtomobila se je natopila naravnost v sprejemno sobo. Eden od kraljičinih spremljevalcev je dejal dežurnemu zdravniku: »Njeno veličanstvo kraljica Romunije.«

»Lepo lepo ... « je odgovoril zdravnik in se obrnil k obiskovalki: »Koliko časa pa se že imate za kraljico?«

MARK TWAIN - Ko se je vpisoval v hotelsko knjigo, je opazil med drugi-

mi visoko zvenečimi naslovi tudi naslednjega: »Baron von Grunwald s slugom.«

Da ne bi ostal v senci med tolikimi imenitneži, se je podpisal: »Mark Twain s kovčkom.«

MAHLER - Glasbenik-bohem Gustav Mahler se je na plesu pogovarjal z nekim gospodom, ki ga je vprašal: »Kdo pa je tistale mlada

gospoda?«
»Neka vdova!«
»A tako! Vseeno je lepo videti plesati vdovo.«
»Res je, samo če ni tvoja,« je filozofsko končal pogovor Mahler.«

KJE JE KAJ

Papež Francišek bo posvetil svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu
- Stane Snoj 225

Posvetitev sveta Božji Materi, ki je v petih letih korenito spremenila svet
- Janez Pavel II. 228

Francišskovo papeževanje posvečeno Fatimski Mariji 229

Pesem o dobrotljivosti Božji
- Jan Kochanowski - Tine Debeljak 230

Nameni Apostolata molitve 230

Cerkev se stalno bori z zlom
- Iz Družine 231

Na grobu papeža Pavla VI.
- Iz Družine 231

Maksimilijan Celjski, škof in mučenec
- Silvester Čuk 232

Papež je povedal - Iz Družine 232

Umetnost očiščevanja srca
- Tomáš Špidlík 233

Papež Francišek za misijonsko nedeljo 235

Papež poklical 19-letnika, ki mu je napisal pismo 235

Dnevnik svete Favstine Kowalske 236

Izvirni greh - Fernand Lelotte 238

Hirošima se ne sme ponoviti
- Iz Družine 240

Življenje se mi je spremenilo zaradi medžugorske Gospe
- David Leatherby 240

Čudež Device Marije iz Lujana
- Iz Glasnika Kraljice miru 242

Cigareta za veliki šmaren
- Alojz Rebuta 242

P. dr. Alojzij Kukovica, DJ 234

Naše potovanje v Slovenijo
- Damijan Pavšer 244

Duhovno življenje je objavilo
- Jure Vombergar 245

Križem po svetu in času
- Izbral M.Š. 246

Iz naše kronike - Metka Mizerit 247

»Pravi« križ - Srednjeveška legenda .. 250

- Franciškan v SS-u
- Gereon Goldmann 251

Smeš je pol zdravja! - Janez Gril 255

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Kadar se neumnež dere in pametni šepeta, dobiš v povprečju svobodo govora.
- Kaj more večina ljudstva, če je večina oblasti zoper njo?
- Kaj so počeli sodniki v socialistični Sloveniji, če so pobijali ljudi brez sodb?
- Kako naj varčujejo tisti, ki nimajo ničesar?
- Kar so iskali, to smo dobili.
- Kdaj bodo Slovenci tožili Slovence zaradi zločinov nad Slovenci?
- Kdo je bil prvi socialist? Krištof Kolumb. Odjadral je na pot, pa ni vedel kam gre; prispel je nekam, pa ni vedel, kje je; in vse to na tuje stroške.
- Kdor je bil včeraj spredaj, upravičeno pričakuje in zahteva, da je danes zgoraj.
- Kdor vpraša, kaj je resnica, ne pričakuje odgovora.
- Klima na Balkanu in bližnji okolici ni primerna za demokracijo, že prve poganjke pobere pozeba.
- Ko se je Slovenija demokratizirala, smo zamenjali zastavo, ne pa zastavonoš.
- Komunisti nočejo prevzeti nase grehov svojih očetov, še vedno pa stanujejo v njihovih vilah.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** Stane Snoj - **Člani uredniškega odbora:** Metka Mizerit, arh. Jure Vombergar in Terezka Prijatelj Žnidar - **Oblikovanje in prelom:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón

L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$500; po pošti: \$600 - Bariloche: \$550 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 160; brez BS: USD 130 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 170; brez BS: USD 140 - **EUROPA:** DŽ+BS: €140; brez BS: €130; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 180; brez BS: USD 160. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

OZNANILO ZA LETO 2013: Po raznašalcih: \$ 300; po pošti: \$ 525; Bariloche: \$ 370

PROSLAVA DNEVA DRŽAVNOSTI V MENDOZI - Pripravila jo je osnovna šola Sv. Cirila in Metoda s sodelovanjem srednješolcev. Uvodni govor je imel predsednik društva Slovencev g. Milan Nemanič. Foto Toni Štirn

Z DOMOBRANSKE PROSLAVE V SLOVENSKI VASI:
Levo: V prvi vrsti bivši domobranci, gospodje: Slavko Urbančič, Franc Zorec, Jože Čampa, Zdenko Rot z ženo, prazen stol predstavlja zdaj že pokojnega Slavkota Revna (odsotnega, ker je bil nekaj dni pred proslavo interniran) - *Spodaj:* g. Zorec s hčerko Marijo

G. Čampa z vnukoma Damijanom in Cecilijo - *Desno:* g. Urbančič, za njim hčerka Beti, ob njej vnukinje Elizabeta, Pavlinka in Gizela Grbec, pravnukinji Viki in Karla Burja - g. Zdenko Rot - Foto Marko Čeč

**RAST XLII
v Sloveniji**

RAST XLII na Triglavu... in med hojo na Triglav.

Zgoraj: RAST XLII v Ljubljani - Spodaj: Pred predavanjem na Filozofski fakulteti – Na Trgu sv. Petra v Rimu. Levo: Pred spomenikom na Teharjah - Nastop RAST-i XLII na Festivalu narodno-zabavne glasbe v Števerjanu - RAST XLII med nastopom na »Argentinskem večeru« 8. Mladinske poletne šole slovenskega jezika

Foto Mirjam Oblak, Mikaela Oblak in Polde Malalan

Correio Argentino
Suc. 7 Bs. As.
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovna. Director: Mons. dr. Jorge Rode Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina